

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtulusephesi.com>

YIL: 13 SAYI: 69 Eylül-Ekim 2002

Ellerinize ve Yalana Dair

Irak

*“Yarımdan tezi yok
IMF ‘denize dökülmelidir”*

“Bir Yaz Gecesi Rüyası”

Che Guevara

“... İki, Üç Daha Fazla Vietnam”

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Savaşçıları

Serdar Soyergin

Levent Ertümer, Faruk Açıl

Ziya Erdönmez

Seçim Sath-ı Mailinde

Legalizm ve Sol

Seçimlerde

Devrimci Tutum

Ne Olmalıdır?

İÇİNDEKİLER

ELLERİNİZE VE YALANA DAİR	3	Nazım Hikmet
IRAK	4	Amerikan ve İngiliz emperyalislerinin Irak'a yönelik askeri saldırı hazırlıklarının ekonomik, siyasal ve tarihsel boyutlarına ilişkin bir değerlendirme.
“YARINDAN TEZİ YOK IMF ‘DENİZE DÖKÜLMELİDİR’”	12	Seçim ortamında gündeme gelen bazı olaylar ve haberler üzerine bir değerlendirme
“BİR YAZ GECESİ RÜYASI”	15	Doğan Medya Grubu'nun bir kez daha YTP'nin sonunu ilan edışıyle görülen “galiba sosyal-demokratlar”ın durumu üzerine.
“... İKİ, ÜÇ DAHA FAZLA VIETNAM”	18	Che Guevara'nın Bolivya dağlarından dünyaya seslenışı...
THKP-C/HDÖ SAVAŞÇILAR SERDAR SOYERGİN LEVENT ERTÜMER FARUK AÇIL ZİYA ERDÖNMEZ	20	Onlar, savaşarak öldüler...
SEÇİM SATH-I MAİLİNDE LEGALİZM VE SOL	21	Seçim ortamında "sol" adına politika yaptıklarını ilan eden kesimlerin tasfiyeci legalist nitelikleri ve "sol" ilişkilerdeki konumlarını irdeleyen bir yazı.
SEÇİMLERDE DEVRİMCİ TUTUM NE OLMALIDIR?	30	Kurtuluş Cephesi'nde 24 Aralık 1995 genel seçimlerinden önce yayınlanan ve günümüzde de geçerliliğini koruyan bir durum değerlendirmesi.

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Mail Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.com

Bu sayı İLKER Matbaası'nda basılmıştır.

Baskı Tarihi: 4 Ekim 2002

Ederi: 1.000.000 TL.

3 €

Abone Ederi:

10 Sayı 40 €

15 Sayı 55 €

ELLERİNİZE VE YALANA DAİR

Bütün taşlar gibi vekarlı,
hapiste söylenen bütün türküler gibi kederli,
bütün yük hayvanları gibi battal,
ağır ve aç çocukların dargın yüzlerine benzeyen elleriniz.
Arılar gibi hünerli hafif, sütlü memeler gibi yüklü,
tabiat gibi cesur
ve dost yumuşaklıklarını haşin derilerinin altında gizleyen
elleriniz.

Bu dünya öküzün boynuzunda değil,
bu dünya ellerinizin üstünde duruyor.

Ve insanlar,
ah, benim insanlarım,
yalanla besliyorlar sizi, halbuki açsınız, etle, ekmekle
beslenmeğe muhtaçsınız.
Ve beyaz bir sofrada bir kere bile yemek yemeden
doyasıya,
göçüp gidersiniz bu her dalı yemiş dolu dünyadan.
İnsanlar, ah, benim insanlarım,
hele Asyadakiler, Afrikadakiler,
Yakın Doğu, Orta Doğu, Pasifik Adaları
ve benim memleketlilerim,
yani bütün insanların yüzde yetmişinden çoğu,
elleriniz gibi ihtiyar ve dalgınsınız,
elleriniz gibi meraklı, hayran ve gençsiniz.
İnsanlarım, ah, benim insanlarım,
Avrupalım, Amerikalım benim,
uyanık, atak ve unutkanların ellerin gibi,
ellerin gibi tez kandırılır,
kolay atlatılırsın...

İnsanlarım, ah, benim insanlarım,
antenler yalan söylüyorsa,
yalan söylüyorsa rotatifler,
kitaplar yalan söylüyorsa,
duvarda afiş, sütunda ilan yalan söylüyorsa,
beyaz perdede yalan söylüyorsa çıplak baldırları kızların,
dua yalan söylüyorsa,
ninni yalan söylüyorsa,
rüya yalan söylüyorsa,
meyhanede keman çalan yalan söylüyorsa,
yalan söylüyorsa umutsuz günlerin gecelerinde ayışığı,
ses yalan söylüyorsa,
söz yalan söylüyorsa,
ellerinizden başka herşey
herkes yalan söylüyorsa,
elleriniz balçık gibi itaatli,
elleriniz karanlık gibi kör,
elleriniz çoban köpekleri gibi aptal olsun,
elleriniz isyan etmesin diyedir.
Ve zaten bu kadar az misafir kaldığımız
bu ölümlü, bu yaşanası dünyada
bu bezirgan saltanatı, bu zulüm bitmesin diyedir.

Irak

Bugün herkes Amerikan emperyalizminin Irak'a ne gün saldıracağını beklemektedir. Bu beklenti öylesine olağan hale gelmiştir ki, yürütülen tüm diplomatik görüşmeler sadece Amerikan emperyalizminin saldırı gününü erteleme çabası olarak görülür olmuştur. Kimilerine göre, Amerikan emperyalizmi Irak'a Aralık ayında saldıracaktır. Bir başkasına göre ise, saldırı Aralık-Şubat 2003 arasındaki bir tarihte gerçekleşecektir. Saldırı tarihine ilişkin rivayetler muhtelif de olsa, ortak tek nokta bu saldırının mutlak olduğudur.

Globalleşen dünyanın yeni "sol"unun temsilcisi olarak sunulan Tony Blair ve "şahin" W. Bush'un Irak'a yönelik saldırıyı haklı ve meşru gösterebilmek amacıyla ortaya attıkları iddalar ne denli düzmece, yüzeysel ve bir askeri saldırıyı hiçbir biçimde meşurlaştırılmayacak nitelikte olsalar bile, saldırının kaçınılmazlığı herkes tarafından kabul edilir olmuştur.

Ve yine olayları izleyen herkes, tüm dünya kamuoyu, Amerikan ve İngiliz emperyalistlerinin Irak'a yönelik saldırılarının gerçek nedeninin petrol olduğunu düşünmektedir. Daha tam deyişle, Amerikan ve İngiliz emperyalizminin 11 Eylül olaylarıyla birlikte ortaya çıkan "trajik" görüntülerin eşliğinde son yirmi yıldır görülmedik boyutta saldırganlaşmasının ardında yatan gerçek nedenin emperyalist dünya ekonomisinin 1997 yılından beri içine girdiği ekonomik bunalım olduğu herkes tarafından bilinmektedir.

"Yönetim danışmanlığı" yapan, bir zamanlar Koç Holding ve Anadolu Endüstri Holding'de yöneticilik yapmış olan ve bugün "köşe yazarı" da olan Ece Cansen bu

durumu aylar önce şöyle tanımlayabilmektedir:

"Amerikan ekonomisi 11 Eylül'den önce resesyona girdi. On senelik bir yüksek devreden sonra konjonktürel durgunluk devresine girdi. 11 Eylül'den sonra olsa olsa Amerikan ekonomisinde büyüme olabilir. Amerika durgunluklardan hep harp çıkar, askeri harcamaların dopingleriyle ekonomi toparlanır. Harp ekstra hükümet harcamalarına yol açarak ekonomiye canlılık getirir. Zaten bütün kapitalist sistem böyle on yıllık çevirimler, dalgalar yaşar."*

Ama daha dün kadar ve hatta bugün bile, globalleşen dünyada herşeyin değiştiğini, değişmeyen hiçbir şeyin kalmadığını, dolayısıyla Marksizmin "öldüğünü" iddia ederlerken, bugün "harp" in ekonomiyi canlandırdığından, Amerikan ekonomisinin içine girdiği bunalımdan ancak askeri harcamaları artırarak çıkabileceğini kolayca söyleyebilmektedirler. Bu da, Amerikan ve İngiliz emperyalizminin Irak'a yönelik saldırısını bir başka yönden haklı ve mazur göstermek için kullanılmaktadır. Ancak bu "küçük" farklılıklarla böyledir!

Herşeyden önce çok iyi bilinmesi ve unutulmaması gereken şey, "**savaş**" in basit bir ekonomik zorunluluk ya da ekonomik "resesyon" dan çıkış aracı olmaktan öte, **insan yaşamını tehdit altına sokan ve bu yaşamları yok eden** bir gerçeklik olduğudur. Hiç kimse ekonomik gereklik ileri

* ABD Ekonomisini Savaş Kurtarır, *Radikal*, 18 Şubat 2002

sürerek insan yaşamlarını yok etmeyi haklı ve mazur gösteremez. Bugün Amerikan emperyalizminin açık askeri saldırganlığının maddi temelleri emperyalist ekonomide bulunsa da, bu askeri saldırganlığın insani hiç bir yanı ve mantığı yoktur.* Emperyalist ekonomilerin bir bütün olarak içinde buldukları bunalımdan çıkış için bir araç olarak (tek araç) ortaya sunulan “savaş”ın gösterdiği tek gerçek, emperyalist sistemin ortadan kaldırılması gerektiğidir. Aksi halde, Ece Cansen’in çok kolayca teleffuz ettiği gibi, “zaten bütün kapitalist sistem böyle on yıllık çevirimler, dalgalar yaşar” demek, her on yılda bir insanların yaşamlarının tehdit altına alındığı ve alınacağını söylemekten başka bir şey ifade etmez.

Her zaman söylendiği gibi, çağımızda savaşların, şiddetin temelinde yatan kapitalizm ve onun en yüksek aşaması olan emperyalizmdir. Savaşları ortadan kaldırmanın tek yolu, emperyalizmi ortadan kaldırmaktır. Bu ise emperyalizmin askeri gücüne karşı savaşmakla olanaklıdır.

“Savaş, insanlar arasındaki bu karşılıklı boğazlaşma canavarı, insan toplumunun ilerlemesiyle eninde sonunda ortadan kalkacaktır ve bu, pek de uzak olmayan bir gelecekte olacaktır. Ama savaşı ortadan kaldırmanın tek bir yolu vardır ve bu, savaşa savaşla karşı koymak, karşı-devrimci savaşa devrimci savaşa karşı koymak, ulusal karşı-devrimci savaşa

ulusal devrimci savaşa karşı koymak ve karşı-devrimci sınıf savaşına devrimci sınıf savaşıyla karşı koymaktır. Tarih yalnız iki çeşit savaş tanıyor: haklı ve haksız. Biz, haklı savaşları destekler, haksızlara karşı çıkarız. Bütün karşı-devrimci savaşlar haksız, bütün devrimci savaşlar haklıdır. İnsanlığın savaşlar çağı, bizim çabalarımızla sona erecektir ve hiç kuşkusuz, bizim verdiğimiz savaş, son muharebenin bir parçası olacaktır. Ama önümüzdeki savaşın, bütün savaşların en büyük ve en çetinlerinden biri olduğu da kuşkusuzdur. Haksız karşı-devrimci savaşların en büyüğü ve en amansızı ile yüzyüzeyiz; haklı bir savaşın sancağını yükseltmezsek, insanlığın pek büyük bir çoğunluğu ezilecektir ve insanlığın haklı savaş sancağı, insanlığın kurtuluş sancağıdır.”**

Emperyalist savaşın gerçekliği ve bu savaşa karşı savaşmanın gerekliliği kavranılmadığı sürece, insanlık sürekli saldırı ve yok edilme tehdidi altında kalmaya devam edecektir. Üstelik, bu emperyalist saldırganlık ve tehdit, sadece birkaç emperyalist ülke ekonomisinin “resesyon” a girmesiyle bağlantılı olarak da büyüebilmektedir.

Evet, “zaten bütün kapitalist sistem böyle on yıllık çevirimler, dalgalar yaşar”. Emperyalist-kapitalist ekonominin bu devrevi hareketi, Marks’ın *Kapital*’de açık biçimde ortaya koyduğu gibi, bu üretim ilişkilerinin “irisi hastalığı” olan **aşırı-üretim** buhranlarının gerçekleşmesidir. Artık hiç kimsenin üstünü örtmeye cesaret edemediği, gerçekliğini kabul etmek zorunda kaldığı bu aşırı-üretim buhranları, kapitalist üretimin amacının kitlelerin gereksinmelerini karşılamak değil, azami kâr elde etmek olmasının bir sonucudur. Dolayısıyla kâr için üretim varlığını sürdürdüğü sürece, aşırı-üretim de ve buna bağlı krizler de kaçınılmazdır.

“Bütün gerçek bunalımların son nedeni, daima kapitalist üretimin üretici güçleri sanki yalnız toplumun mutlak tüketim gücü bu güçlerin sınırını teşkil edermişçesine geliştirme çabasına zıt olarak, kitlelerin yoksulluğu ve sınırlı tüketimidir.”***

* Bu durum, Ertuğrul Özkök gibiler için geçerli değildir. 17 Eylül tarihli köşe yazısında “Benim desteklediğim ve savunduğum tek şey var. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nda belirtilen ilkeler ve hayat tarzım.” demektedir. O ve onun gibiler, kendi “hayat tarzını” savundukları için, “hayat tarzlarını” bozan herşeye karşı düşmanlık duygusu taşırlar. Bu, “orta sınıf” Amerikan vatandaşının düşünce ve davranış biçiminden başka birşey değildir. Bu “orta sınıf”ın anti-komünizminin mantığı da aynıdır. Bunlara göre, komünizm, onların “hayat tarzını” değiştirmeyi amaçlamaktadır, dolayısıyla komünizme karşı savaş ve kömünistlerin öldürülmesi “haklı ve meşru”dur. Dolayısıyla, ekonomik kriz, aynı kesimlerin “hayat tarzını” bozduğundan, bu krize karşı kullanılacak her yol ve yöntem (savaş dahil) “haklı ve meşru” olmaktadır. Çok açıktır ki, Ertuğrul Özkök gibilerinin savduklarını iddia ettikleri **varolan** ve **sahip oldukları** “hayat tarzları” olduğundan, politik olarak muhafazakar ve statüko yanlısıdır. Bu “hayat tarzı”na sahip olmayanların böyle bir “hayat tarzı” elde etmeye yönelik her hareketi mutlak biçimde ezilmesi ve yok edilmesi gereken bir tehlikedir.

** Mao Zedung, *Askeri Yazılar*, s. 95

*** Marks, *Kapital*, Cilt: III, s. 429, İkinci Baskı

1997 Asya Krizi ile birlikte başlayan ve 2000 yılında tüm emperyalist ülkeleri kapsayan genel bir niteliğe ulaşan ekonomik bunalım (burjuva ekonomistleri bunu 2001 yılında “resesyon” -durgunluk- olarak kabul etmek zorunda kalmışlardır), geçmişteki tüm ekonomik bunalımlarda olduğu gibi, aşırı-üretim bir sonucudur. Özellikle Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı koşullarında “yeni pazarlar” ortaya çıktığını düşünen emperyalist burjuvazi, bu pazarların tüketim gücünü hesaba katmaksızın üretimi yoğunlaştırmış, aşırı-üretim boyutlarını büyütüştür. Buna iletişim alanında yapılan büyük yatırımlar da eklendiğinde, aşırı-üretim kapitalizmin tarihinde görülmedik bir boyuta ulaşmıştır.

Ancak bugün Amerikan ve İngiliz emperyalizminin Irak’a yönelik askeri saldırısının dayanağı olarak gösterilen bu aşırı-üretim, emperyalizmin askeri saldırganlığının tek ve belirleyici nedeni değildir. Bir başka deyişle, bugün emperyalist ülkelerin, özellikle de Amerikan emperyalizminin içine girdiği “resesyon”, üretimin askerileştirilmesinin nedeni olarak ileri sürülemez. Burada söz konusu olan, II. paylaşım savaşı sonrasında **içte ekonomisini askerileştirmiş ve dışta yeni-sömürgecilik yöntemlerini uygulayan** Amerikan emperyalizminin **bu yapısının** bunalıma girmiş olmasıdır. Dolayısıyla 2000 yılında Amerikan ekonomisini içine alan aşırı-üretim bunalımı, ekonominin askerileştirilmesiyle aşılabilecek nitelikte değildir. Ne Amerikan ekonomisinin askerileştirilmesi yeni bir olgudur, ne de kapitalizmin devrevi aşırı-üretim buhranları yeni bir olgudur. Yeni olan tek şey, emperyalist sistemin bütününe ilişkin buhranların şiddetinin daha fazla artmış olmasıdır.

“Bu dönemde emperyalizmin iç ve dış pazarlarının son derece daralması, buna karşılık sorunun yeniden paylaşım savaşı ile çözümlenememesi karşısında, genel olarak emperyalizm, özel olarak da Yankee emperyalizmi içte ve dışta iki metoda başvurmuştur. İçte **ekonomisini askerileştirmiş**, dışta ise, eski sömürgecilik metoduna ilaveten **yeni-sömürgeciliğe** başlamıştır.

Bilindiği gibi iç pazar emekçilerin ferdi tüketimini artırmakla mümkündür. Ancak çalışan nüfusun gerçek

gelirlerinde esaslı yükselmelerle iç pazar genişleyebilir. Fakat bu kapitalizmin tabiatına aykırıdır. Artan kârlar peşinde koşmak tekellerin öz tabiatıdır. Sermayenin yoğunlaşması, temerküzü, kapitalist toplumda işçi ve emekçi sınıfların gerçek gelirlerinin azalması sonucunu doğurmaktadır. 1952’den itibaren, Amerikan proletaryasının gerçek geliri, sürekli olarak düşmüştür.

İç pazarın daralması karşısında, talep yetersizliğine Yankeeelerin bulunduğu formül, ekonominin daha fazla askerileştirilmesi formülüdür.”*

İşte Mahir Çayan yoldaşın açık biçimde ortaya koyduğu gibi, Amerikan emperyalizminin II. yeniden paylaşım savaşı sonrasında ekonomisini askerileştirmesi ve yeni-sömürgeciliğe başlaması, emperyalist sistemin işleyişini belirleyen yapısal bir durum yaratmıştır. Bugün, bu yapı, aşırı-üretim buhranı ile birleşerek, 1980 dünya bunalımından sonra bir kez daha büyük bir bunalımla yüz yüze gelmiştir. Bu nedenle, Amerikan emperyalizminin karşı karşıya kaldığı sorun, konjonktürel, yani devresel bir aşırı-üretim sorunu değildir. W. Bush’un ABD başkanı seçilmesiyle birlikte başlayan “savaş rüzgarları” eskinin bir devamıdır; yeni “aktörler”le yeniden sahneye konulmasından başka bir şey değildir.

“Ekonomisini olağanüstü derecede militarize etmiş olan Yankee emperyalizmi, bu durumun doğal sonucu olarak, dünya çapında saldırganlığını, kudurganlığını korkunç bir seviyede artırmış, Pentagon bir yandan CIA’nın komploları ile sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde temsili demokrasileri bile rafa kaldırarak, militarist rejimlerin kurulmasını sağlarken, öte yandan, milli kurtuluş savaşlarının yürütüldüğü ülkeleri cehenneme çevirmek için bütün güçlerini seferber etmiştir.

Emperyalizmin stratejik planda çökerken, taktik planda gücünü ve saldırısını artırması esprisi budur.”**

Tüm bunların ortaya koyduğu gerçek, Amerikan emperyalizminin ekonomisini askerileştirmesinin ve buna bağlı olarak

* Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*

** Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*

dünya çapında saldırganlığını, kudurganlığını korkunç bir seviyede artırmasının yeni bir olgu olmadığıdır. Burada yeni gibi görünen ya da sunulan bu olgular, 1990 sonrasında dünya çapında yürütülen “globalizm” propagandasıyla yaratılmış olan ideolojik yanılsamaların ve hayallerin ürünüdür. Bugün insanlar bu ideolojik yanılsamalar ve hayaller aleminden gerçek dünyaya bakarak gelişmeleri anlamaya, kavramaya çalışmaktadırlar. Doğal olarak da, sadece borsalarda ortaya çıkan büyük düşüşlere bakarak dünya ekonomisinin “resesyon” a girdiğini, üretimin ve ticaretin daraldığını, dolayısıyla Amerikan “yönetiminin” bu duruma çözümler (askeri çözümler) aradığını düşünmektedirler. Bu düşünce, kaçınılmaz olarak, dünya ekonomilerinin canlanmasıyla birlikte, yani “resesyon” dan çıkışla birlikte “askeri çözüm” ün ortadan kalkacağını varsaymaktadır.

Bugün kapitalizmin sürekli ve genel bunalımı ile ekonomik bunalım (devrevi bunalım) birlikte ve bir bütün olarak derinleşmiş ve şiddetlenmiştir.

Emperyalizmin III. bunalım döneminde ekonominin askerileştirilmesi ve yeni-sömürgecilik uygulamaları, ekonominin devrevi hareketinde değişiklik meydana getirmiştir. Ekonomik buhranın şiddeti daha uzun bir döneme yayılmış, çöküş dönemi daha az kötü, refah dönemi daha az iyi hale gelmiştir. Dört aşamalı klâsik cycle iki aşamaya inmiş, dolayısıyla devrenin süresi kısalmıştır.

Ancak 1980 dünya ekonomik buhranıyla birlikte ortaya çıkan stagflasyon olgusu, yani ekonomik durgunluk ile enflasyonun birlikte görülür hale gelmesi, askerileştirilmiş ekonominin bütçe açıkları ve devlet borçları ile finanse edilmesinin bir sonucu olmuştur. Bu nedenle, 1980 dünya ekonomik buhranında “monetarist” politikalar izlenerek, **askeri nitelikte olmayan** tüm devlet harcamalarının azaltılması yoluna gidilmiştir. 1980 dünya ekonomik buhranı emperyalist ülkelerde uygulanan bu “monetarist” politikayla geçirilirmişse de, geri-bıraktınlmış ülkelerin yeni-sömürgecilik uygulamalarıyla ortaya çıkan **dış borç sorunu**, sorunun konjonktürel, devrevi ekonomik buhran sorunu olmadığını göstermiştir. Geri-bıraktınlmış ülkelerde “ihracata yönelik sanayileşme” adı altında yürütülen “ihracat seferberliği” ile bu ülkelerin dış borçlarının geçici olarak “çevrilebilirliği” nin sağlanmasıyla, sorunun sisteme ilişkin yapısal niteliği bir yana bırakılmış-

tır.

1990’larda geri-bıraktınlmış ülkelere yönelik olarak emperyalist ülke tüketim malları ihracatının olağanüstü boyutlarda artması ve Sovyetler Birliği’ nin dağıtılmışlığının ortaya çıkardığı “potansiyel pazarlar” ın göz-kamaştırıcılığı 1993 ekonomik buhranının (devrevi aşın-üretim buhranı olarak) kısmen geçirilirmesini sağlamışsa da, 1997 Asya Krizi ile işin içinden çıkılmaz bir noktaya gelinmiştir.

Emperyalizm, özel olarak Amerikan emperyalizmi askerileştirilmiş ekonomi ve yeni-sömürgecilik yöntemleriyle yıllarca sürdürdüğü hegemonyasının sarsıldığını görmüştür. Artık çarklar eskisi gibi işlememektedir. Geri-bıraktınlmış ülkelere büyük kredilerle yapılan büyük ve olağanüstü tüketim malları ihracatı, bu ülkelerde yeni-sömürgecilğe bağlı olarak kurulmuş olan orta ve hafif sanayinin sonunu getirmiştir. (Anımsanacağı gibi, 2000 yılında Türkiye’ nin ithalatı 54 milyar dolar ve dış ticaret açığı 27 milyar dolar olmuştur.) Bu sanayiler aracılığıyla elde edilen döviz gelirleri ortadan kalktığından, bu ülkelerin dış borçlarının “çevrilebilirliği” de tehlikeye girmiştir. Bir dönem için “özelleştirme” adı altında kamu kuruluşlarının dışarıya satışı ile elde edilen kaynaklarla dış borçlar çevrilmişse de, “özelleştirme” nin sonuna gelmesiyle bu kaynak da bitmiştir. (Bugün IMF’ nin “devletlerin iflâsı” konusunda yaptığı çalışmalar ve hazırlıklar bunun bir sonucudur.)

Sözün özü, bugün emperyalizmin karşı karşıya olduğu ekonomik sorun, konjonktürel olarak (devrevi olarak) kapitalist ekonomilerin içine girdikleri “resesyon” değildir. “Resesyon” u şiddetlendiren ve süresini uzatan, sistemin bütün olarak işleyişinin bunalıma girmesidir. Bu da, II. yeniden paylaşım savaşından sonra emperyalist sistemin mekanizmalarının işlemez hale gelmesi demektir. Emperyalist ekonomilerin daha fazla askerileştirilmesi de, geri-bıraktınlmış ülkelerin daha fazla emperyalist ülkelerin tüketim malları alıcısı haline getirilmesi de bu durumu değiştirmeyecektir. Dünya pazarlarının emperyalist ülkeler arasında **yeniden paylaşılması** ise, bu süreç üzerinde hiç bir etkiye sahip değildir. Sadece dünya pazarlarının yeniden paylaşımından daha büyük pay alanlar, sorundan daha büyük ölçüde etkilenenlerdir.

Bu gerçeklik ortamında W. Bush yöne-

timindeki Amerikan emperyalizmi, eski dönemin ilişki ve çelişkilerine uygun olarak derinleşen ve kronikleşme eğilimi gösteren “resesyon”dan çıkış yolları aramaktadırlar. Daha ucuz ve denetlenebilir enerji kaynaklarına sahip olmakla ve daha fazla askeri mallar üretmekle içinde bulunulan durumdan çıkılabileceği umulmaktadır.

“Kapitalist üretim, sürekli olarak, kendi niteliğinden gelen bu engellerin üstesinden gelmeye çalışır, ama bunu ancak, bu engelleri tekrar kendi yoluna ve hem de daha heybetli ölçekte koyarak becerir.”*

Bu nedenden dolayı, Amerikan emperyalizminin W. Bush yönetimiyle yapmaya çalıştığı her “eski” yöntem, sadece sorunların boyutlarını büyütmekten “daha heybetli ölçekte” yeniden ortaya çıkmasını sağlamaktan öte bir değere sahip değildir.

Bu öylesine görünebilir bir gerçektir ki, Amerikan emperyalizminin “bölgesel ve yerel savaş” politikalarıyla askerileşmiş ekonomisi için ek bir talep yaratması, aynı oranda ve ölçekte tüketim mallarına olan talebin düşmesine neden olacaktır. Kendisi ve “müttefikleri” (İngiltere) için daha büyük, ucuz ve denetlenebilir enerji kaynaklarına sahip olması, diğer ülkelerin (ki bunlara Almanya, Fransa, Japonya gibi büyük emperyalist ülkeler de dahildir) enerji maliyetlerinin yükselmesi sonucunu doğuracaktır. Bu da, emperyalist ülkeler arasında enerji kaynaklarının denetimi konusunda yeni ve daha üst boyutlara taşınabilir bir çatışmanın tohumlarını içinde taşımak durumundadır. Diğer yandan, emperyalist olmayan ülkelerin iç kaynakları artan oranda petrol vb. gibi fiyatı yükseltilmiş enerji için tüketileceğinden, emperyalist ülke metalarna olan talep daha fazla düşecektir. Üstelik geri-bıraktınlmış ülkelerin döviz gelirlerinin artan oranda enerji alımında kullanılması, dış borçların “çevrilemez” hale gelmesine neden olacaktır. Bu da, emperyalist ülkelerin finans sektörünün büyük iflaslarla yüzyüze gelmesi demektir.

Şüphesiz “Pentagon”, “Wall Street” her duruma ilişkin “planlar” (o çok sevilen A ve B planları) yapmaya çalışmaktadır. Bugün IMF’nin üzerinde çalıştığı “devlet iflasları”, geri-bıraktınlmış ülkelerin büyük ölçüde iflas

noktasına geldiğinin bir kanıtıdır. Devletlerin iflas ettirilmesi, sözcüğün tam anlamıyla, geri-bıraktınlmış ülkelerin sömürge (koloni) haline getirilmesi demektir. Bugün Yugoslavya’da, Afganistan’da yapıldığı gibi, Amerikan emperyalizminin kendi adamları devlet başkanlığına getirilerek, ülkenin tümüyle Amerika tarafından yönetilmesi gündemdedir. Irak’da W. Bush yönetiminin “Saddam yönetiminin değiştirilmesi” konusundaki “kararlılığı”, Irak’ın benzer tarzda yönetilmesi anlamına gelmektedir. Ekonominin IMF masaları tarafından yönetildiği, siyasal-ulusal devletin tümüyle tasfiye edilerek simgesel bir devlet başkanıyla işlerin yürütüldüğü bir sömürgeciliktir sözkonusu olan.

Yine de Amerikan emperyalizmi bu durumun eski dönemlerin sömürge yöneticiliğinden farklı olduğunu iddia etmektedir.

“Empereyalizm çağı (bununla kast edilen kolonyalizm dönemidir - KC) A, B ve C ülkelerinin X, Y ve Z ülkelerinin hükümetlerini kontrolüne aldığı bir zamandı. Şimdiki amaç ise X, Y ve Z halklarının, kendi kendilerini yönetme haklarını [kullanmalarını] engelleyen yerel zorbalardan kurtararak kendi kendilerini yönetmelerini mümkün kılmaktır.”**

“Halkları kendi kendilerini yönetme haklarını kullanmalarını engelleyen yerel zorbalardan kurtarılması” gibi bir “misyon” üstlenmeye hazır olan Amerikan emperyalizmi, bu “misyonunu”, bugün olduğu gibi yarı da, ortaya çıkabilecek “yerel zorbalara” karşı kullanmak durumundadır. Durum böyle olunca, müdahale edilen ülkelerde görünüşel de olsa demokratik seçimlerin yapılması tek bir koşula bağlı olmaktadır: Amerikan emperyalizminin istediği adayları seçmek. Aksi halde, seçilenler kolayca “yerel zorbalı” olarak ilan edilerek “misyon” yerine getirilecektir. İşte Amerikan emperyalizminin “halkların kendi kendilerini yönetme hakkı”ndan anladığı da budur.

Bizim gibi geri-bıraktınlmış ülkelerde Amerikan emperyalizmine bağımlılığın bir ürünü olan “Filipin tipi demokrasi”nin bile askeri darbelerle nasıl “askıya” alındığı gözönüne alınırsa, Amerikan emperyalizminin “yeni misyonu”nun çok da “yeni” olmadığı

görülecektir.

Ve yine, bizim gibi geri-bıraktınmış ülkelerde Amerikan emperyalizminin desteğinde gerçekleştirilen askeri darbelerin “sivil politikacıların yolsuzluk, çürümüşlük ve ahlaksızlığı”na karşı yapıldığı anımsanacak olursa, seçim sonuçlarını “yerel zorbalar” söylemiyle geçersiz ilan etmek çok daha kolay olacaktır.

İşte Irak’a, bir ulusal devlete yönelik Amerikan emperyalizminin beklenen ve gün sayılan askeri saldırısının bir boyutu da burada ortaya çıkmaktadır.

“Yerel zorba” Saddam’a karşı harekete geçecek olan Amerikan emperyalizminin “politikacılardan” bıkmış, usanmış ve hatta nefret eder hale gelmiş bir başka ülkede (örneğin Türkiye’de) kendi talimatlarına uymayan siyasal yönetimleri tasfiye etmesi çok daha kolay olacaktır. Tüm yapılacak iş, konjktürel “resesyon”a dayanarak o ülke ekonomisini iflas ettirmek ve buna bağlı olarak siyasal yönetimin tüm ekonomik gücünü elinden almaktan ibarettir. Saddam gibi kendilerine bağlı bir askeri güce de sahip olmadıklarından, ekonomisi iflas ettirilmiş ve yönetimi tümüyle IMF’ye bırakılmış bir ülkede “eski politikacılar”ı bir yana itmek ve yerlerine Karzai gibi birini atamak çok daha kolaydır. Bundan sonra, herşey güllük gülistanlık olacaktır. Küçük-burjuva aydınlarının o çok sevdikleri ve işbirlikçi burjuvazinin yıllardır hayalini kurdukları “küçük Amerika” olunamasa bile, Amerikan emperyalizminin “mandası” olmak işten bile değildir.

Ama...

Yukarda da ifade ettiğimiz gibi, Amerikan emperyalizminin İngiliz emperyalizmiyle birlikte Irak’a yönelik saldırısının arifesinde ortaya çıkan olgular ve olasılıklar (gelişme dinamikleri), sorunların konjktürel “resesyon”la sınırlı bir zaman ve çerçeveye sahip olmadığını göstermektedir. Amerikan emperyalizminin W. Bush “şahinleri”yle yapacağı her hareket, emperyalist dünya sisteminin tüm çivilerini yerinden oynatacak özelliklere sahiptir. Dolayısıyla, bir Irak, Saddam sorunu olmayıp, sistemin kendi varoluş sorunu durumundadır.

Emperyalist sistemin bir bütün olarak varlığını ilgilendiren bu durum, “globalizm” yandaşlarının 1990 sonrasında hararetle savundukları ulusal-devletlerin tasfiye edilmesiyle sınırlı değildir. Ulusal-devletler açısın-

dan sorun, 1945 sonrasında Birleşmiş Milletlerin kurulmasıyla birlikte sömürgelerin tasfiye edilerek (özellikle İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin) yerlerine ulusal-devletlerin (örneğin Arap ülkeleri, Afrika ülkeleri, Hindistan, Pakistan gibi) kurulması sürecinin sona ermesi demektir.

Bu sona eriş, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, ulusal egemenlik, devletlerin iç işlerine karışmama ilkesi gibi pek çok demokratik hak ve özgürlüklerin sona ermesi anlamına gelmektedir. Bunların yenilip-içilmediğini, dolayısıyla somut olarak bir işe yaramadığını düşünenler için, bu hak ve özgürlüklerin ortadan kalkması fazlaca bir şey ifade etmeyecektir. Ama bu hak ve özgürlüklerin burjuva demokratik hak ve özgürlükler olduğu, dolayısıyla her ulusun kendi burjuvazisinin varoluş koşulu olduğu düşünülecek olursa, bu sona erişin asıl kurbanının bizzat **burjuvazi** olacağı hemen görülecektir. Bu yaşamsal tehdit, sadece varlığı bile su götürür ulusal burjuvazi için değil, tüm burjuva kesimler için bir tehdittir. Bu bağlamda, varoluşları tehdit altında olanlar, küçük, orta ve işbirlikçi burjuvaziden başkası değildir.*

Bu yönüyle, Irak’a yönelik Amerikan emperyalizminin askeri saldırısı, “global” ölçekte, zor yoluyla ulusal devletlerdeki burjuvazinin mülksüzleştirilmesidir.

“... kapitalist üretim tarzı, kendi

* Bir başka deyişle, emperyalizme bağımlı bizim gibi ülkelerde bu gelişmeden en çok zarar görecektir olanlar, kendi “hayat tarzlarını” savunanlar olacaktır. Örneğin Ertuğrul Özkök’ün “hayat tarzı” ile birlikte savunduğunu iddia ettiği “Türkiye Cumhuriyeti Anayasası”nda “belirtilen ilkeler”, öncelikle ulusal devletin varlığını ve bu varlığın uluslararası planda tanınmasını esas alır. Mevcut 82 Anayasası’nın 3. maddesi “Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür” şeklindedir. Ve yine 5. maddede “Devletin temel amaç ve görevleri, Türk Milletinin bağımsızlığını ve bütünlüğünü, ülkenin bölünmezliğini, Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak” olarak tanımlanmıştır. Bunlar, ne denli anti-demokratik, milliyetçi ve şovenist olarak kabul edilirse edilsin, sonuçta ulusal devletin varlığını esas alır. Bu varlık ortadan kalktıktan sonra, Ertuğrul Özkök için bile, savunulabilecek birşey de kalmayacaktır. Bu öylesine bir gerçekliktir ki, Türkiye Cumhuriyeti’nin varlığı Ertuğrul Özkök’ün bugünkü işinin ve servetinin, kısacası “hayat tarzı”nın varoluş temeli durumundadır. Ulusal devletin ortadan kalktığı koşullarda, onun yapabileceği tek şey, bugüne kadar elde ettiği servetine dayanarak “hazırdan yemek”tir. Halk deyişiyse, “hazıra dağ, taş dayanmaz”.

ayakları üzerinde duracak hale gelir gelmez, emeğin daha geniş ölçüde toplumsallaşması, toprak ile diğer üretim araçlarının toplumsal olarak daha fazla sömürülen ve dolayısıyla ortak üretim araçları olarak geniş ölçüde kullanılan üretim araçları haline dönüştürülmesi ve özel mülk sahiplerinin daha fazla mülksüzleştirilmeleri yeni bir biçim alır. Şimdi mülksüzleştirilecek olan kimse, artık, kendi hesabına çalışan emekçi değil, birçok emekçiyi sömüren kapitalisttir. Bu mülksüzleştirme, kapitalist üretimin kendi içinde taşıdığı yasaların işlemesiyle, sermayenin merkezileşmesi ile gerçekleşir. Bir kapitalist, daima birçoklarının başını yer. Emek-sürecinin, gitgide boyutları büyüyen kooperatif şekli, bilimin bilinçli teknik uygulaması, toprağın yöntemli bir biçimde işlenmesi, emek araçlarının ancak ortaklaşa kullanılabilir emek araçlarına dönüştürülmesi, bütün emek araçlarının bileşik toplumsal emeğin üretim araçları olarak kullanılmasıyla sağlanan tasarruf, bütün insanların dünya pazarları ağına sokulması ve böylece kapitalist rejimin uluslararası bir nitelik kazanması, bu merkezileşme ya da birçok kapitalistin birkaç kapitalist tarafından mülksüzleştirilmesi ile elele gider.”*

Marks'ın ortaya koyduğu bu gerçek, “globalizm” diye on yıldır propagandası yapılan “yeni dünya düzeni”nin, kapitalizmin “eski dünya düzeni”nden başka birşey olmadığını gösterir.

Ancak Amerikan emperyalizminin Irak'a yönelik askeri saldırısının gündeme getirdiği **tarihsel gerçekler** bunlarla da sınırlı değildir.

“Yedi düvele karşı” kurtuluş savaşı vererek, “üç kıtaya yayılmış” imparatorluktan, Anadolu'da tutunabilmiş bir ulusal-devlet düzeyine gelmiş bir ülkenin de bir tarihi vardır. Bu tarih, imparatorluğun parçalanması sürecinde Duyun-i Umumiye gibi devletin iflasının, emperyalist ülkelerin dayattığı kayıtsız-şartsız anlaşmaların (Mondros, Sevr gibi), ulusal meclisin (Meclis-i Mebusan) dağıtılmasının ve milletvekillerinin Malta adasına sürgüne gönderilmesinin, askeri birliklerin

terhis edilmesinin tarihidir.

30 Ekim 1918 tarihinde imzalanan Mondros Ateşkes Antlaşması'nın başlıca hükümlerini anımsatalım:

- Osmanlı sularındaki bütün torpido tarlaları ile torpido ve kovan mevzilerinin yerleri gösterilecek ve bunları taramak ve kaldırmak için yardım edilecektir.

- Karadeniz'deki torpiller hakkında bilgi verilecektir.

- Hudutların korunması ve iç asayişin temini dışında, Osmanlı ordusu derhal terhis edilecektir.

- Osmanlı harp gemileri teslim olup, gösterilecek Osmanlı limanlarında gözaltında bulundurulacaktır.

- İtilaf Devletleri, güvenliklerini tehdit edecek bir durumun ortaya çıkması halinde herhangi bir stratejik yeri işgal etme hakkına sahip olacaktır.

-Toros Tünelleri, İtilaf Devletleri tarafından işgal olunacaktır.

- Hükümet haberleşmesi dışında, telsiz, telgraf ve kabloların denetimi, İtilaf Devletlerine geçecektir.

- Askeri, ticari ve denizle ilgili madde ve malzemelerin tahribi önleneyecektir.

- İtilaf Devletleri kömür, mazot ve yağ maddelerini Türkiye'den temin edeceklerdir. (Bu maddelerden hiç biri ihraç olunmayacaktır.)

- Bütün demiryolları, İtilaf Devletlerin zabıtası tarafından kontrol altına alınacaktır.

- Gerek askeri teçhizatın teslimine, gerek Osmanlı Ordusunun terhisine ve gerekse nakil vasıtalarının İtilaf Devletlerine teslimine dair verilecek herhangi bir emir, derhal yerine getirilecektir.

- Altı vilayet adı verilen yerlerde bir kargaşalık olursa, vilayetlerin herhangi bir kısmının işgali hakkını İtilaf Devletleri haiz bulunacaktır.

Bugün Amerikan emperyalizminin askeri saldırısı için Birleşmiş Milletler'den çıkartmaya çalıştığı yeni karar tasarsının basına yansıyan hükümleri ise şöyledir:

- Irak, 7 gün içinde tasarıyı kabul edecek

- 30 gün içinde kitle imha silahı programı açıklanacak

- Denetçiler, Saddam Hüseyin'e ait saraylar dahil her yere girebilecek
- Denetçilere silahlı muhafızlar eşlik edecek
- Irak'ın denetçilere karşı çıkması halinde askeri hareket düzenlenebilecek
- Denetçilere, kitle imha silahlarıyla ilgili malzemenin kaçırılmasını engellemek için hava ve kara trafiğini durdurma yetkisi tanınacak.

Basına yansıyan bu "karar tasarısı" çok açık biçimde 1918 yılında Osmanlı İmparatorluğu'nun imzaladığı Mondros anlaşmasıyla büyük bir benzerlik taşımaktadır. Tek fark, "İtilaf Devletleri" yerine "silah denetçileri" sözcüğü geçirilmesindedir. Bir başka deyişle, bugün Irak'a dayatılan "silah denetimi" koşulları ile Mondros'ta Osmanlı'ya dayatılan koşullar bir ve aynıdır. Mondros anlaşmasını ve buna bağlı olarak imzalanan Sevr anlaşmasını "yırıp atmamak" övünen bir ülkenin ve ulusun Irak'a dayatılan koşulları "sert, ama uyulması gereken koşullar" ola-

rak tanımlayabilmesi bile, oligarşik yönetimin kendi tarihine ne denli sırt çevirdiğinin açık göstergesidir.*

Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığı ile "globalleşen" dünyada "baş, demokrasi ve refah" içinde yaşayacaklarına inandırılanların, komünizmin "insan haklarını ve demokratik özgürlükleri" yok ettiğini düşünenlerin, bugün, Amerikan emperyalizminin pervasız ve insanlık dışı saldırganlığı karşısında, oturup sıranın kendilerine ne zaman geleceğini saymaktan başka yapacak birşeyleri kalmamıştır.

Ama, tarih, her zaman olduğu gibi kendi yolunda ilerleyecektir. Lenin'in şu sözleri geleceğin aynasıdır:

"Uluslara yapılan her baskı, geniş halk yığınlarının direncini davet eder; ulus olarak baskı altında kalan halkın direnci, her zaman, ulusal ayaklanma eğilimi gösterir."**

Yarına ilişkin olarak unutulmaması gereken tek gerçek de budur.

* Her türlü insani değer yok varsayıldığı, ayaklar altına alındığı bugün, Amerikan emperyalizminin "Beyaz Saray Sözcüsü" Ari Fleischer şöyle konuşabilmektedir:

"Henüz askeri tercihler belirlenmediği için savaşın maliyetini hesaplamak zor. Ama Saddam'ın bir daha dönmek üzere ülkeyi terk etmesi ya da Irak halkının atacağı tek bir kurşunla sorunların çözümlenmesinin maliyeti çok daha düşük olur."

Bu açıklamanın üzerine gazetecilerden birisinin "Yani o kürsüde, tanıdığımız bir Iraklı'nın Saddam'ın kafasına bir kurşun sıkmasına karşı çıkmadığınızı mı söylüyorsunuz?" sorusuna Fleischer "Ne şekilde olursa olsun, rejim değişikliğini memnuniyetle karşılız" diyebilmiştir.

** Lenin, *Marxizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm*, s. 73

“Yarından tezi yok IMF ‘denize dökülmelidir’”

“İŞTE geldik IMF'nin en kritik olayına. Türkiye'nin bütün harcamalarını kısması için büyük baskı yapan IMF'nin şimdi hedefi ‘eğitim harcamaları’.

Eğitim alanındaki kapasite artışlarının yol açacağı yeni harcamalar IMF heyetinin bütçe görüşmelerinde gündeme getireceği önemli konulardan biri olacak.

IMF'nin Türkiye açısından ‘büyük tehlikesi’ işte burada başlıyor.

IMF'nin Türkiye'yi sömürgeleştirme programının ‘en temel’ maddesine böylece gelmiş bulunuyoruz.

IMF'nin Türkiye'ye şimdiye dek yaptığı dayatmalar Türkiye'nin geleceği açısından çok büyük sakıncalar içermiyordu.

Ancak bu IMF gemisi tehlikeli sulara girdi.

Türk gencinin eğitim hakkına sınırlama getirmek, Türkiye'nin geleceğine koyulmuş en büyük ipotektir. Bu toplantıda alınacak kararlarla, IMF Türkiye için gerçek bir tehlike haline gelebilir.

Eğer IMF memurları, Türkiye'nin eğitime ayırdığı bütçeleri kısma kalır ve zaten kısıtlı olan eğitim hakkımızı elimizden almaya çalışırsa, o zaman yarıdan tezi yok IMF ‘denize dökülmelidir.’”* (Fatih Altaylı, *Hürriyet*, 3 Ekim 2002)

Doğan medya grubunun yeni “yükselen değeri” (“in”), Ertuğrul Özkök'ün halefi ve “medya'nın MİT ajanı olarak adı açıklanmış tek kişisi Fatih Altaylı böyle yazmaktadır.

Aynı günkü *Hürriyet* gazetesinde televeleci ekonomistlerin “müzmin muhalif ekonomist” olarak lanse ettiği Erkan Mumcu ise, “İflasın eşliğinde olmasa da, Amerikan ekonomisi de zor durumda. Uzun süredir alışıkla ekonomik büyüme kayboldu. Balon söndü.” diye yazmaktadır.

Yine aynı gün *Hürriyet* gazetesinde “Nikke Endeksi 19 yıl geriye gitti” başlığı ile verilen haberde Tokyo borsasında Nikkei Endeksi'nin 19 yıldır ilk kez 9.000 puanın da altına düştüğü haberi verilmiştir.

Güngör Uras ise 3 Ekim tarihli *Milliyet* gazetesinde “Tanımda İşler Kötü” başlığı altında şunları yazmaktadır:

“(1) Türkiye’de tarım geriliyor.

Tarım ülkesi olan Türkiye kendi ihtiyacı olan tarım ürünlerini üretemeye-

cek duruma düştü. (2) Tarım kesimi dünya pazarlarında talebi olan, para eden mal üretilmiyor. Bu nedenle hem tarımdaki insanlar fakirleşiyor, hem de ekonomiye ve ihracata katkıları giderek küçülüyor.”

2 Ekim tarihli gazetelerde ise şu haber yer almıştır:

“11 Eylül’ün saldırılarının ardından tüm dünyanın tepkisini çekecek sert önlemler alarak kendi yurttaşları dışında herkese şüpheyile bakan ABD, elinde 10 yıllık vizesiyle New York’a gelen gazeteci-yazar, Doç. Dr. Haluk Gerger’i de terörist muamelesine tabi tuttu.

Dün eşiyile birlikte New York’a giden Gerger, Newark Havaalanında hiç ummadığı bir davranışla karşılaştı. Amerikan polisi, ‘Dışişleri Bakanlığı sizin vizenizi iptal etti. Siz giremezsiniz, ama eşiniz ABD’ye girebilir’

diyerek Gerger'i engelledi.

Gerger'in parmak izini alıp, fotoğraflarını çeken Amerikan polisi daha sonra aynı uçakla Gerger'i sınır dışı ederek Münih'e geri gönderdi."

Görüldüğü gibi, Ekim ayının ilk günlerinde gazetelerde yer alan bir terörist ve dört ekonomist haber, seçim sath-ı mailine girildiği bir dönemde "medya"da kendilerine yer bulabilmiştir.

1999 yılında ABD'den vize alabilen, ancak bugün "terörist" muamelesine tabi tutulan Haluk Gerger gibi bir küçük-burjuva demokrat aydınına karşı yapılmış bu "anti-demokratik" davranış karşısında, ABD'ye vize almak bir yana, yaşamında New-York'a gitmeyi bile hayal etmemiş köylülerin, oralarda alınan ve IMF aracılığıyla uygulatılan kararlarla yoksullaşması garip bir çelişki oluşturmaktadır.

Aynı şekilde, üniversite öğretim üyesi Haluk Gerger'in on yıllık ABD vizesine sahip olması ile IMF'nin eğitim giderlerini kısma-ya yönelik talebi de acı bir ironi oluşturmaktadır.

Diğer yandan Japon borsasının 1983'ler seviyesine inmesi ve Amerikan ekonomisinin yakın zamanda "resesyondan" çıkma olasılığının fazla görülmemesi de başka bir çelişki oluşturmaktadır.

Tokyo borsasının Nikkei Endeksi'nin 1993'ler düzeyine gerilemesiyle ortaya çıkan "sanal sermaye"nin boyutları, kendilerini "borsa kurdu" zanneden ya da Amerikanvari "broker" olarak İMKB'de boygösterenlerin bile hayalini kuramayacakları boyuttadır.

Japonya'nın 1980 dünya ekonomik buhranından en az etkilenen ülke olmasıyla birlikte 7.000'lerden yükselişe geçen Nikkei endeksi 1989 sonuna gelindiğinde 38.915 seviyesine yükselmiştir. 1997 Asya kriziyle birlikte 14.000'ler seviyesine inmişse de 2000 yılının Mart ayında endeks rakamı 20.337'ye ulaşmıştır. Eylül 2002 sonu itibarıyla Nikkei endeksinin değeri 1983 yılının Ağustos değeri seviyesindedir (9.185). Tokyo borsasının bugünkü "pazar değeri" 4 trilyon dolardır. Tokyo borsasında meydana gelen düşüşlerin ortaya çıkardığı kayıplar 2 trilyon dolardan daha fazladır. Bunun anlamı ise, "sıradan" Japon vatandaşının yirmi yıllık birikiminin bir çırpıda yok olduğudur.

Böylesine büyük paraların "el değiştirdiği" bir ortamda emperyalist metropollerde-

ki "sıradan insanlar"ın tüketimlerinin düşmesi kadar doğal başka bir şey yoktur.

Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığından sonraki yıllarda emperyalist ülkelerde görülen ekonomik canlanmanın gerçek niteliği de borsalardaki büyük düşüşlerle ortaya çıkan "değer transferleri"nde yatmaktadır. "Globalleşen" dünyada, genişleyen emperyalist pazarlardan elde edileceği varsayılan büyük kârlara dayanan borsa "yatırımları"yla elde edilen para-sermaye ekonomik büyümenin motoru olmuştur. Özellikle iletişim sektörüne (cep telefonları ve internet) yönelen bu borsa parasıyla sağlanan canlanma, satışların "istenilen boyutta" olmamasıyla sona ermiştir.

Öte yandan aynı borsa parasının oluşturduğu kredilerle geri-bıraktırlmış ülkelere yapılan tüketim malları ihracatının da büyük bir kâr sağlayacağı beklentileri, kredilerin ödenemez boyutlara ulaşmasıyla sonlanmıştır.

Bugün tüm dünya insanları için sorun, mal ve hizmetler sektöründe ortaya çıkan büyük mal ve para stoklarının varlığıdır. Özellikle emperyalist ülkelerde büyük bir istihdam kapasitesine sahip olan hizmetler sektörünün "ürünlerini" satamaz hale gelmesiyle birlikte işten çıkarmaların hızlanması ve büyük boyutlara ulaşması büyük bir kitlenin tüketim gücünü yitirmesi anlamına gelmektedir. İletişim alanındaki yatırımların, hem sermayesini sağlayan, hem de ürünlerinin tüketicisi olan bu kesimin ekonomik yaşamdan çekilmesi, emperyalist ülkeler için yeni bir "işsizlik" sorunu ortaya çıkarmıştır. Bu işsizlerin en temel özelliği iyi eğitim görmüş büro personeli olmalıdır. Ülkemizde çok sevilen deyişle, bunlar, "beyaz yakalı" işçilerdir.

İşte Fatih Altaylı'ya IMF'yi denize dökmek gerektiğinden söz ettiren "eğitim" sorununun "global" boyutu burada bulunmaktadır. Emperyalist ülkelerde "iyi eğitim görmüş" milyonlarca büro personeli ve teknisyenin işsiz kaldığı bir dönemde eğitim harcamalarının artırılmasının yeni işsizler yaratmaktan başka bir anlamı yoktur.

Eğer ülkenizdeki eğitimin kalitesizliğinden, üniversitelerin iyi mezunlar veremediğinden şikayet ediyorsanız, emperyalist metropollerde işsiz dolaşan milyonlarca "iyi yetişmiş" elemanı işe alabilirsiniz. Hem zaten "globalleşen dünya"da ulusal pazar için üretim yapmanın, hizmet üretmenin bir değeri

olmayacağına göre, böylesine eğitilmiş ve yabancı dili “ana dili” olan personelden daha iyisini mi bulunacaktır?

Ayrıca iflasın eşliğine gelmiş ve iflas ettirilmesi planlanan bir ülke olarak, bu iflas işlemlerinin yürütülmesi için de yabancı dili “ana dili” olan kişilere ihtiyaç olacaktır. Bir de extrası: bu personel için ABD vizesine de ihtiyaç yoktur.

New-York borsasının “pazar değeri”nin 12 trilyon dolar olduğu gözönüne alındığında, GSMH’sı 150 milyar dolar olan bizim gibi ülkelerin pek bir değeri de bulunmamaktadır. T. Özal’ın “boy”ları için 150 milyar dolarlık ülkeden vazgeçmek kolay olacaktır. IMF’yi denize dökelim derken denize dökülmek işten bile değildir.

Tüm bu haberlerin ve rakamların arasında gözden yitirilen, unutulmuş ve unutturulan milyonlarca, milyarlarca insandır.

Ülkemiz somutunda ifade edersek, 68 milyonluk nüfusa ve 80 yıllık bir ulusal-devlete sahip olan bu ülkenin ekonomik değeri GSMH’sı ile ölçülemez. Borsa sözcükleriyle ifade edersek, Türkiye’nin “pazar kapasitesi” New-York borsasından çok daha fazladır.

Bunun doğruluğuna inanmayanlar, ellerine kalem-kağıt ve hesap makinası alarak, ülkedeki mal ve hizmet üreten birimlerin ortalama değerlerini ve 35 milyon insanın

emek-gücünün fiyatını toplayabilirler. Ve yine de bundan şüpheye düşenler, GSMH’nın Türkiye’den çok daha az olan Irak’a yönelik Amerikan emperyalizminin askeri saldırısının maliyeti konusundaki gazete haberlerini okumaları yerinde olacaktır. Bu kadar büyük bir maliyeti bu kadar küçük bir GSMH sahibi ülke için kabul etmenin mantığını kolayca bulamayacaklardır. (Oysa, böylesine büyük maliyetle Irak’a “yatırım” yapan ülke, dünyanın en gelişmiş emperyalist-kapitalist ülkesidir ve muhasebe şirketleri her ne kadar şirket kârlarını şişirmekte ustaydılar da, dünyanın en büyük kapitalist muhasebe şirketleridir.)

Diyebiliriz ki, IMF’yi denize dökmek için, öncelikle bunu yapacak olanların kendi öz güçlerine güvenmeleri gerekir. Bu güven olmadığı sürece, Fatih Altaylıların sözleri seçim sath-ı mailinde MHP’ye, AKP’ye göz kırpmaktan öte bir değere sahip değildir.

Haluk Gerger hocaya gelince, ABD’den aldığı on yıllık vizeye rağmen “terörist” muamelesi yapılmasına üzülmesine gerek yoktur. Bizler, onlarca yıldır “terörist” ilan edilmiş, Amerikanın yönetiminde askeri darbelerle maruz kalmış ve işkencelere uğratılmış milyonlarca Türkiye vatandaşı olarak bunlara alışığızdır. Eğer kendisi için fazlaca üzülmemiş görünüyorsak, nedeni budur.

www.milliyet.com.tr

Milliyet
BASINDA GÖVEN

27 Eylül 2002 Kurum 2002 TL

MİÇO'DAN MÜTHİŞ ARMAGANLAR

1) Rangörün, 1000 TL'ye kadar

2) 1. Sınıf pokémon kartı

3) 100 TL'ye kadar

4) 100 TL'ye kadar

5) 100 TL'ye kadar

6) 100 TL'ye kadar

7) 100 TL'ye kadar

8) 100 TL'ye kadar

9) 100 TL'ye kadar

10) 100 TL'ye kadar

11) 100 TL'ye kadar

12) 100 TL'ye kadar

13) 100 TL'ye kadar

14) 100 TL'ye kadar

15) 100 TL'ye kadar

16) 100 TL'ye kadar

17) 100 TL'ye kadar

18) 100 TL'ye kadar

19) 100 TL'ye kadar

20) 100 TL'ye kadar

21) 100 TL'ye kadar

22) 100 TL'ye kadar

23) 100 TL'ye kadar

24) 100 TL'ye kadar

25) 100 TL'ye kadar

26) 100 TL'ye kadar

27) 100 TL'ye kadar

28) 100 TL'ye kadar

29) 100 TL'ye kadar

30) 100 TL'ye kadar

31) 100 TL'ye kadar

32) 100 TL'ye kadar

33) 100 TL'ye kadar

34) 100 TL'ye kadar

35) 100 TL'ye kadar

36) 100 TL'ye kadar

37) 100 TL'ye kadar

38) 100 TL'ye kadar

39) 100 TL'ye kadar

40) 100 TL'ye kadar

41) 100 TL'ye kadar

42) 100 TL'ye kadar

43) 100 TL'ye kadar

44) 100 TL'ye kadar

45) 100 TL'ye kadar

46) 100 TL'ye kadar

47) 100 TL'ye kadar

48) 100 TL'ye kadar

49) 100 TL'ye kadar

50) 100 TL'ye kadar

51) 100 TL'ye kadar

52) 100 TL'ye kadar

53) 100 TL'ye kadar

54) 100 TL'ye kadar

55) 100 TL'ye kadar

56) 100 TL'ye kadar

57) 100 TL'ye kadar

58) 100 TL'ye kadar

59) 100 TL'ye kadar

60) 100 TL'ye kadar

61) 100 TL'ye kadar

62) 100 TL'ye kadar

63) 100 TL'ye kadar

64) 100 TL'ye kadar

65) 100 TL'ye kadar

66) 100 TL'ye kadar

67) 100 TL'ye kadar

68) 100 TL'ye kadar

69) 100 TL'ye kadar

70) 100 TL'ye kadar

71) 100 TL'ye kadar

72) 100 TL'ye kadar

73) 100 TL'ye kadar

74) 100 TL'ye kadar

75) 100 TL'ye kadar

76) 100 TL'ye kadar

77) 100 TL'ye kadar

78) 100 TL'ye kadar

79) 100 TL'ye kadar

80) 100 TL'ye kadar

81) 100 TL'ye kadar

82) 100 TL'ye kadar

83) 100 TL'ye kadar

84) 100 TL'ye kadar

85) 100 TL'ye kadar

86) 100 TL'ye kadar

87) 100 TL'ye kadar

88) 100 TL'ye kadar

89) 100 TL'ye kadar

90) 100 TL'ye kadar

91) 100 TL'ye kadar

92) 100 TL'ye kadar

93) 100 TL'ye kadar

94) 100 TL'ye kadar

95) 100 TL'ye kadar

96) 100 TL'ye kadar

97) 100 TL'ye kadar

98) 100 TL'ye kadar

99) 100 TL'ye kadar

100) 100 TL'ye kadar

Bir yaz gecesini rüyası

Sıcak bir temmuz ayında iktidar hayaliyle kurulan Yeni Türkiye Partisi, 2 ayda dağılma aşamasına geldi

Yeliz'in duasını aldık!

• Baraj korkusu yaptırdı

DİP'İN çökmesi... İktidarda... Baraj korkusu yaptırdı... DİP'İN çökmesi... İktidarda... Baraj korkusu yaptırdı...

3...2...1...

'Biz ettik, sen etme'

Kurtuluş Cephesi'nin geçen sayısında yayınlanan "Dezenformasyon ve Kamuoyunun Koşullandırılması" adlı yazımızda, başını Ertuğrul Özkök'ün çektiği ve "Doğan Medya Grubu"nun büyük ve küçük tüm yayınlarıyla sürdürdükleri İsmail Cem, Hüsamettin Özkan ve Kemal Derviş'ten oluştuğu ilan edilen "rüya timi"nin oluşumunu ve gelişimini irdelerken şöyle demiştik:

"Tarihler 24 Temmuz'u gösterdiğinde 'rüya timi' Avrupa Birliği 'fırsatını kaçırtan' 'rüya takımı'nın içinde yer alarak 'Doğan Medya Grubu'nun çöp sepetinde yerini aldı. Böylece 'siyaset' Bülent Ecevit'in 'hastalığı'yla ortaya çıktığı varsayılan 'boşluğu' doldurmak için TÜSİAD'ın ilanıyla başlayan ve 'uyuyan güzeller'in uyanmasıyla 'heyecanlanan' ve 'rüya timi' ile 'çoşan' üç aylık serüvenini tamamlamış görünmektedir. Artık 'siyaset' 'eskisi gibi' ve 'eski' görünümüyle, ilişkileriyle yeniden seçim sathımailline taşınırken üç ay sürdürülen bir manipülasyon (güdüleme, yönlendirme) ve dezenformasyon faaliyeti daha geride kalıyordu.

Ama bazı sorular ve ilişkiler yete-

rince aydınlanmadan olduğu gibi kalmıştır. Güdülenenler ile güdüleyenler (manipüle edenler ile edilenler), kullanılanlar ile kullananlar henüz tam olarak açığa çıkmış değildir. "

Temmuz ayında Hüsamettin Özkan ve İsmail Cem tarafından kurulan Yeni Türkiye Partisi, "karanlıklar prensi" Hüsamettin Özkan'ın Mesut Yılmaz'la birlikte seçimleri erteletme ve hükümeti düşürme kulisleriyle siyaset sahnesinde beklenen yerini aldı. Bu yer alış, siyasetin medya-mafya-ışdünyası üçgeni arasında nasıl sıkıştığını, hükümet olanaklarından yararlanmanın kimleri nasıl "ihya" ettiğini daha belirgin hale getirmiştir.

27 Eylül tarihli "Doğan Medya Grubu"nun ikinci büyüğü *Milliyet* gazetesinin manşetinde yazıldığı gibi, "rüya timi" manipülasyonunu "Bir yaz gecesini rüyası" olarak tarihin çöp sepetine atılırken, bu "rüya"nın yaratıcısı olarak "haklı bir grura" sahip olması gereken Ertuğrul Özkök seçimlerin iptal edilmesi "lobisi"nin "görünmez eli" konumunda işlevlerini sürdürmüştür. Ancak seçimlerin iptal edilmesini başaramayan "lobi", bu kez tüm gücüyle seçimlerin bir işe yarayacağını, 4 Kasım günü ortaya çıkacak tab-

lonun herkesi “pişman” edeceğini söylemeye ve yazmaya başlamıştır. Bugün bu “lobi”nin tek uğraşısı “kendi hayat tarzını savunanların” oylarının AKP’ye karşı CHP’ye kaymasını engellemek haline gelmiştir.

Şüphesiz “bir yaz gecesi rüyası”nın içinde yer alanlar sadece Ertuğrul Özkök, Hüsamettin Özkan ve Mesut Yılmaz “troyka”sı değildir. DSP’yi “medyatik” dezenformasyonla parçalayanların saflarına sosyal-demokrasinin “avrupai” görüntüsü ve Tony Blair’in “üçüncü yol” yandaşı Ercan Karakaş, Avrupa Birliği fonlarıyla finanse edilmiş “turistik” filimlerin “unutulmaz” oyuncusu haline gelmiş Halil Ergün, 12 Eylül askeri yönetiminin “vetosuz” adamı Aydın Güven Gürkan da katılmıştır. Özellikle Şişli belediye başkanlığı “koltuğunu” işgal eden Mustafa Sangül’ün “bir yaz gecesi rüyası”nın perde arkasındaki en önemli “finansatör”ü olması, YTP’de toplaşanların ortak paydalarını ve ortak geçmişlerini sergilemektedir.

Halil Ergün’un 1999 yerel seçimlerinde CHP Beyoğlu belediye başkan adayı olduğu anımsandığında, “galiba sosyal-demokratlar”ın neden YTP’ye akın ettikleri daha iyi anlaşılacaktır.

Evet, onlar, “eski solcular” ve yeni “galiba sosyal-demokratlar”, ülkemizde ve dünyada yaşanan ekonomik bunalımla birlikte eski kaynaklarını ve kazanç kapılarını yitirmişlerdir. “Yerel yönetimler” aracılığıyla elde ettikleri “hayat tarzları” faşist MHP ve “işbi-

tirici” ANAP’la DSP’nin yaptığı koalisyon hükümetinin katkılarıyla bir süre daha devam ettirebilmişse de, yolun sonuna gelmişlerdir. Bu aşamada son tutunabilecekleri şey “hayalleri” olmuştur. *Milliyet* gazetesi her ne kadar YTP’yi “bir yaz gecesi rüyası” olarak tanımlıyorsa da, onlar için YTP son “umut” durumunda olmuştur.

Bugün, “sol” geçmiş ve görünümle kendi “hayat tarzlarını” sürdürmüş olanlar için yolun sonuna gelinmiştir. Yaşanılan “bir yaz gecesi rüyası”, ülkemiz sol hareketinin bu “solcular”la arasındaki sınır çizgilerini belirginleştirilmesi gerektiğini çok daha açık hale getirdiği gibi, bir zorunluluk haline de getirmiştir. Onlar, T. Özal’ın “vizyon” ve “misyonu” altında transformasyona uğramış, eskimiş “solcular”dır. Tüm yaşamları, düzen partileri ve politikacıları ile kurdukları kişisel ilişkilerle oluşturulmuş ve varedilmiştir. İsmail Cem’in Süleyman Demirel’le, Hüsamettin Özkan’ın Mehmet Ağar ve Ünal Erkanlı’yla, İstemihan Talay’ın Kültür Bakanlığı’yla, Mustafa Sangül’ün Şişli “sosyetesisi”yle oluşturdukları “rüya”nın sonu, Halil Ergünlerin, Ercan Karakaşların, Aydın Güven Gürkanların “güvenirlilikleri”nin ve “tutarlılıkları”nın bittiği yerdir. Böylece “güdümlülenler ile güdümlüyenler (manipüle edenler ile edilenler), kullanılanlar ile kullananlar” biraz daha netleşmiştir. Gelecek günler kimlerin, nasıl ve neden “yaz gecesi rüyası” içinde yer aldıklarını daha da netleştirecektir.

SERDAR SOYERGIN

1960/ADANA
26 EKİM 1980/ADANA

1960 yılında Adana'da doğdu. Faşist milis saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde, lisede devrimci mücadeleye katılmaya başladı. Liseden sonra Adana Eğitim Enstitüsü'ne girmiş ve burada THKP-C/HDÖ'nin örgütsel faaliyetleriyle tanışmıştır. 1979 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak okul ve mahalle ilişkilerinde çalışmış ve 1979 ortalarında Adana Çukobirlik Yağ Fabrikası'na işçi olarak girerek, sendikal çalışmaların örgütlenmesine katılmıştır. Bu çalışmalarındaki etkinliği, sarı sendikacılar tarafından etkisizleştirilmek amacıyla polise ihbar edilmiş ve bir süre polis tarafından gözaltına alınmıştır. 1980 başından itibaren polis tarafından aranması üzerine, illegal örgütsel faaliyette bulunmakla görevlendirilmiştir.

14 Eylül 1980 günü Süleyman AYDEMİR yoldaşla birlikte gerçekleştirdikleri cezalandırma eylemi sonrasında oligarşinin resmi zor güçleriyle silahlı çatışmaya girmişler ve çatışmada bir tank yüzbaşısını öldürmüşlerdir. Serdar yoldaş, çatışma sırasında aldığı iki kurşun yarası sonucu oligarşinin eline tutsak düşmüştür.

Olayda bir yüzbaşının öldürülmesi nedeniyle 12 Eylül faşist askeri yönetimi çığına dönmüş, halka ve devrimcilere duydukları bütün kinlerini Serdar yoldaşın yargılanmasında göstermişlerdir.

40 gün süren tüm yargı-yargıtay ve onay işlemleri, hiç bir hukuk kuralına uyulmaksızın gerçekleştirilmiş ve idam cezası 25-26 Ekim 1980 gecesi infaz edilmiştir.

Serdar yoldaşın son isteği, zafer günü yoldaşlarıyla birlikte içmeyi tasarladığı kahveyi, cellatların gözlerinin içine bakarak içmek olmuştur.

“Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başarıları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşeye yeniden başlamak gerekir.

Bu tutum neden ileri geliyor? Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor? Bunun tek nedeni var: Bazı Amerika ülkelerinde ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir şekilde birbirine karıştırıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir. Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davrandığını kabul etmeliyiz.

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.

Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdir, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek için de uslu ve akli başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika'ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alış-verişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.

Latin Amerika'nın görünümü çelişkilerle doludur: İlerici güçlerin, yönettiklerinin

düzeyinde olmayan yöneticileri; inanılmaz yüceliklere ulaşan halklar; harekete geçmek için yanıp tutuşan kitleler ve onları engelleyen yöneticiler; bu Latin-Amerika ülkelerinde kol gezen kitle katliamları ve herşeye karşı kurtuluşları demek olan bu kitle katliamlarına doğru korkusuzca ilerleyen halklar; büyük stratejik zaferlere ulaşmak, siyasi iktidarı ele geçirmek, orduyu ve insanın insan tarafından sömürüldüğü sistemi yoketmek için önüne geçilmez bir istek duyan kitlelerin bu atılımını durduracak araçları kullanan akli başında, mantıklı kimseler. Bu çelişkili görünüm, aynı zamanda cesaret vericidir, çünkü kitleler sabırla devrimciliğin bağdaşmadığını biliyor ve savaşa hazırlanıyorlar.

Emperyalizm, konumlarını birer birer kaybetmeyi sürdürecek mi? Yoksa, daha önce gözümüzü korkutmaya çalıştıkları biçimde, dünyayı atom yangınının közlerine dönüştürecek vahşice bir nükleer saldırıya mı girişecek? Bir şey diyemeyiz. Tek bildiğimiz, atom bombalarının milyonlarca kurbanına malolsa bile kurtuluş yolunu izleyeceğimizdir. Çünkü, iki sistem arasındaki ölüm kalım savaşında, sosyalizmin ya kesin zaferi, yahut da emperyalist saldırganın nükleer zaferi önünde geri çekilmesi sözkonusudur.

Küba istilaya uğramanın eşiğine kadar geldi: Ona tehdit savuranlar dünya emperyalizminin en büyük güçleridir. Bu nedenle atom bombaları altında yoketmekle bize gözdağı vermeye çalışıyorlar. Ülkemiz sarsılmaz siperinden kader belirleyici savaş çağrısında bulunuyor: Bu savaş bir saatte ya da birkaç dakikada bitmeyecek, kıtamızın her köşesine yayılıp korkunç acılar içinde, belki de yıllarca sürecektir. Müttefik emperyalist ve burjuva güçlerin saldırısı, halk hareketlerini pekçok kez yokolmanın sınırına dek getirecek, fakat bu hareketler her zaman yeniden ortaya çıkacak, tam ve kesin zafere erişinceye kadar halkın gücüyle durmadan yenilenecektir.

Halkımız, tek başına bulunduğu öncü siperinden sesini duyuruyor, söylediği, bozguna uğramış bir devrimin son şarkısı değil, Latin-Amerika'lı savaşçıların dudaklarında sonsuza dek kalacak bir devrim marşidir ve tarihten yankılarla çınlamaktadır."

Ernesto Che Guevara

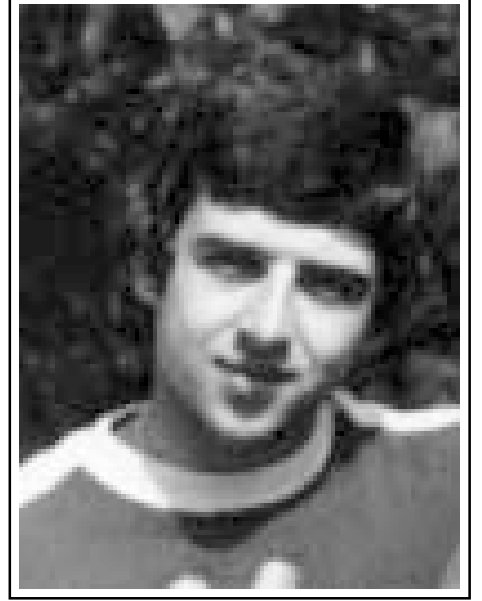
Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi

1962 sonlarında yazılmış ve
ilk kez *Verde Olive*,
Ekim 1968'de yayınlanmıştır.

LEVENT ERTÜMER

1959/BERGAMA
14 EYLÜL 1977/BERGAMA

LEVENT ERTÜMER ve FARUK AÇIL yoldaşlar, 1977 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak örgütsel faaliyette bulundular. 14 Eylül 1977 günü faşist milislere yönelik silahlı eylem hazırlığı sırasında yanlarında bulunan bombaların patlaması üzerine yaşamlarını yitirdiler.

FARUK AÇIL

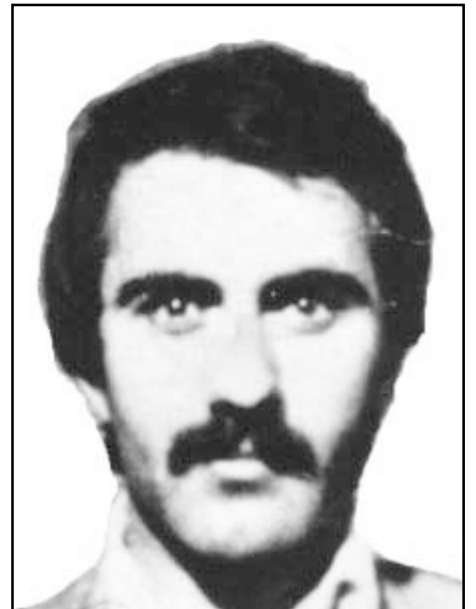
1959/BERGAMA
14 EYLÜL 1977/BERGAMA

ZİYA ERDÖNMEZ

1954 SİVAS/KANGAL
17 EKİM 1980 İSTANBUL/KADIKÖY

1954 Sivas/Kangal doğumlu Ziya yoldaş, 1973 yılında İstanbul İktisat Fakültesi'ne girişle devrimci mücadeleye aktif olarak katılmıştır. 1973-76 arasında öğrenci hareketi içinde çalışmış ve 1974 yılında AÖS'ne yönelik faşist saldırılarda yaralanmıştır. 1975-76 döneminde İYÖKD Yönetim Kurulu üyesi olarak çalışmış ve 1977'de THKP-C/HDÖ'nin Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte profesyonel kadro olarak devrimci savaşa katılmıştır. 1979 sonlarında THKP-C/HDÖ-İstanbul İl Komitesi üyeliğine getirilmiş ve 1980'de Genel Komite üyesi olmuştur. 17 Ekim 1980 günü Kadıköy Nüfus Dairesi'nin basılması eylemi sırasında oligarşinin resmi zor güçleriyle girdiği çatışmada katledilmiştir.

Seçim Sath-ı Mailinde Legalizm ve Sol

Bilindiği gibi, ülkemizde ve dünyada sol, kendilerini “marksist”, “marksist-leninist”, “marksist-leninist-maoist” ya da “marksist-troçkist” vb. olarak tanımlayan değişik kesimlerden oluşur. Kimi durumlarda “dünya komünist hareketi” olarak da tanımlanan sol, burjuvazinin ideolojik çarpıtmalarıyla alabildiğine genişletilmiş ve çoğu durumda marksizmle uzaktan yakından ilgisi bulunmayan sosyal-demokrat kesimleri de kapsayan belirsiz bir kavram haline getirilmiştir.

Sol kavramının böylesine genişletildiği ve belirsizleştirildiği bir ortamda, kendilerini marksizmle tanımlayan kesimler içinde varolan ideolojik farklılıklar ve ayrışmalar, giderek herşeyi bir sis perdesi arkasında görünen bir silüet haline getirmiştir.

Marksist-Leninist terminolojiyle ifade edersek, sol, devrimcisinden revizyonistine, oportünistinden legalistine kadar değişik sıfatlarla tanımlanan kesimlerin içinde yer aldığı genel bir kavram durumundadır. Marksizm-Leninizmle az çok tanışıklığı olan herkesin bildiği bu durum, bir yandan “solun parçalanmışlığı” olarak algılanırken, diğer yandan bu kadar değişik sıfatların ne anlama geldiğinin anlaşılmadığı bir keşmekeş ortamı yaratmaktadır.

Böyle olunca, herhangi bir olaya ilişkin olarak değerlendirmelerden, bu olaya karşı takınılacak tutuma kadar değişik görüşler ve politikalar ortaya çıkmaktadır. Kimi durumda, somut bir olayın değerlendirilmesinde benzer tutumlar sergileyen kesimlerin, aynı olaya karşı takınılacak tutum konusunda birbirine taban tabana zıt politikalar ortaya koymaları, kargaşayı ve keşmekeşi içinden çıkılmaz hale getirmektedir.

Bugün içine girilen seçim ortamında solda ve sol adına yapılanlar, söylenenler bu kargaşanın ve keşmekeşin tipik bir örneğidir. Bu öylesine bir belirsizlik ortamıdır ki, durumu tanımlamak ve açık hale getirmek için kullanılan her kavram ve değerlendirme, en hafif deyimle, “anlaşılamaz” olmaktadır.

Örneğin, solda her dönemde şu ya da bu etkinlikte varlığını sürdüren legalizm, Marksist-Leninist yazını iyi bilen, dolayısıyla Marksist-Leninist kavramların içerikleri konusunda bilgisi olan kişiler için **açıklayıcı** ve **tanımlayıcı** bir kavram olmakla birlikte, daha geniş kesimler için aynı niteliklere sahip değildir. Dolayısıyla bu kavramın (legalizm), kavram olarak içerdiği ve tanımladığı nitelikler bilinemediği için, çoğu durumda kavramın sözcük anlamı öne geçebilmektedir. Bu sözcüksel öne geçiş, ister istemez, legal=yasal, legalizm=yasalılık çerçevesinde bir düşünme ve değerlendirme eğilimi ortaya çıkarmaktadır.

Bu eğilim, legalizmi, orta ve uzun dönemli bir politik tutum olarak değil, **yasal olanaklardan yararlanma** şeklinde bir politik “taktik” ya da davranış biçimi olarak algılar. Bu durumda, “taktik”, politik ya da politik-askeri bir stratejinin unsuru, parçası olarak değil de, politik kurnazlık, işbirlik, olanaklardan yararlanma* şeklinde anlaşılır. Böyle olunca da, bunun “nasıl bir sakıncası” olduğu ya da böyle bir “taktiğin” “ne zararı” olduğu düşüncesi öne geçmektedir.

* “Olanaklardan yararlanma” yerine “fırsatlardan yararlanma” sözcüklerinin kullanılmasının bile pek çok şeyin anlamını değiştirdiği açıktır.

Seçim ortamına girildiğinde, seçimlere katılma konusunda ortaya çıkan bu düşünceler (“ne sakıncası var”, “ne zararı var”), kendi yanıtlarını kendi içinde arar ve her zaman olduğu gibi bulur: Seçim ortamında kitlesel ölçekte propaganda yapma olanakları ortaya çıkmaktadır. Başka dönemlerde sol adına yapılacak kitle toplantıları devletin zor güçleri tarafından engellenilmekte ya da dağıtılmaktadır. Seçim ortamında, devlet, göstermelik de olsa, demokratik bir tutum takınmak zorunda kalmaktadır. Seçimlere katılan partiler karşısında, görüntüsel de olsa, “eşit” davranmak durumundadır. Bu da, bize (“sol” a) kitlelere ulaşmak ve onlara “gerçekleri” anlatmak için uygun bir ortam yaratmaktadır. Bu ortamdan yararlanmanın ne zararı olabilir ki?

Bu yanıt, politikada varolmayan bir iyiniyetliliğin ve safdilliliğin ifadesidir. Lenin’in çok bilinen sözleriyle, “cehenneme giden yolun taşları iyiniyetle döşenmiştir”. Dolayısıyla, böyle bir politik safiyet ve iyiniyet, olmadık açmazların ve gelişmelerin varedicisi durumundadır.

Eğer devlet, kendi dilimizle ifade edersek oligarşik yönetim, seçim dönemlerinde “demokratik” bir görünüm içine giriyor, ama bunun dışındaki dönemlerde sola karşı her türlü baskı ve terörün uygulayıcısı olarak “diktatörlük” şeklinde varsa, temel politikanın, orta ve uzun dönemli politik çizginin, birinci duruma göre değil, ikinci duruma göre belirlenmesi gerektiği çok açıktır. Oligarşik yönetimin, seçim dönemlerinin dışında kalan tüm zamanlardaki baskı ve terör politikasına karşı ve bu zamanlarda kitlelere ulaşma ve propaganda yapma olanaklarına göre politik çizgi belirlemek ve buna uygun örgütlenmeye gitmek gerektiği çok daha mantıklıdır.

Bu durumda, Lenin’in şu belirlemesi keşkinde gözönünde tutulmak zorundadır:

“Her mücadele biçimi, kendine uygun bir tekniği ve uygun mekanizmayı gerektirir. Nesnel koşullara göre parlamenter mücadele başlı başına mücadele şekli haline geldiği zaman Partide kaçınılmaz olarak parlamenter mücadele mekanizmasının karakteristik çizgileri daha güçlü biçimde ortaya çıkar. Buna karşılık nesnel koşullar yığınların mücadelesini kitlesel siyasal grevler ve ayaklanmalar şeklinde ortaya çıktığında proletarya-

nın partisi, bu mücadele biçimlerine ‘hizmet edecek’ bir ‘mekanizmaya’ sahip olmalıdır. Söylemeye gerek yok ki, bu, parlamenter mekanizmalardan farklı olarak biçimlendirilmiş özel bir ‘mekanizma’ olacaktır...”

Öte yandan, sadece proletarya değil, her sınıfın politik bakımdan yönetici öncülerinin bileşimi, hem bu sınıfın durumuna, hem de mücadelenin temel biçimine bağlıdır.”*

Evet, “söylemeye gerek yok ki”, oligarşik yönetimin, seçim dönemleri dışında kalan zamanlardaki baskı ve terörüne uygun olarak yapılan örgütlenme, “parlamenter mekanizmalardan farklı olarak biçimlendirilmiş özel bir mekanizma olacaktır”. Ve bu mekanizma diğerine uymaz.

İşte legalizmin ortaya çıktığı yer burasıdır.

Legalizm, mevcut yönetimin seçim dönemleri dışında kalan zamanlardaki niteliğine göre değil, seçim dönemlerindeki görüntüsel “demokratik” tutumuna göre örgütlenmeyi esas alan ve bu örgütlenmeyi her dönemde vareden bir anlayışı ifade eder. Böyle olunca da, legalizmin örgütlenmesi, dört ya da beş yılda bir yapılan ve tümüyle birkaç aylık zamanı kapsayan bir faaliyetten öte bir anlama sahip değildir. Bunun dışında kalan zamanlarda oligarşik yönetimin baskı ve terörü karşısında sessiz ve hareketsiz kalmak bu çizginin ayrılmaz bir parçasıdır.

Legalizmin en tipik özelliği olan bu durum, yani seçim dönemleri dışında kalan zamanlarda oligarşik yönetimin baskı ve terör uygulamaları karşısında sessiz ve hareketsiz kalışı, aynı zamanda oligarşik yönetimin baskı ve terörünün **hedefi olmama** çabasıyla belirlenir.

Bu yönüyle legalizm, oligarşik yönetimin baskı ve terörünün yönü ve amaçlarıyla şekillenen bir özelliğe sahiptir. Bir başka deyişle, legalizm, oligarşik yönetimin illegal faaliyetlere yönelik sistemli baskı ve terörünün bir ürünüdür. Bu nedenle, oligarşinin illegal faaliyetlere yönelik baskı ve teröründeki artış, legalizmin güçlendirilmesine hizmet eder. Bu, aynı zamanda oligarşik yönetimin siyasal zorunun, kitle pasifikasyonunu sağlamak amacıyla kadro pasifikasyonuna ağırlık vermesi demektir. Böylece, illegal faali-

* Lenin, *The Crisis of Menshevism*, Proletary, No. 9, 7 Aralık 1906, Collected Works, cilt: 11, s. 354

yetlere yönelik olarak yürütülen imha operasyonlarının şiddeti arttıkça, legalizme kayış daha da yoğunlaşır.

Bu somutluğu ile legalizm, illegal devrimci mücadeleden bir kaçıştır, illegal devrimci mücadelenin tasfiyesi ile özdeşdir. Bu yüzden legalizm için bütün sorun, bu kaçış ve tasfiyenin gerçek nedenlerinin gizlenmesi, çarpıtılması ve başkalaştırılmasında toplanır. Legalizm, oligarşinin kadro pasifikasyonuna yönelik şiddet ve terörünün yaratmış olduğu yığınların, kaçışın ve buna bağlı olarak illegal devrimci faaliyetlerin tasfiyesinin haklı gösterilmesi olarak da tanımlanabilir. Bu tanımlama, diğer yandan illegal devrimci faaliyetlerin “yararsız” ve “boş bir çaba” olarak gösterilmesiyle birlikte yapılır. Illegal devrimci faaliyete yönelik olarak oligarşinin yürüttüğü şiddet ve terör örnekleri (örgüt operasyonlarında kadroların imha edilmesi, işkenceler vb.), illegalitenin “insan hayatlarını yok eden” bir örgütsel faaliyet biçimi olarak gösterilmesi için kullanılır.

“Tabuları kırmak”, “geçmiş aşmak” adı altında oligarşik yönetimin devrimci mücadeleye yönelik baskı ve terör politikalarının nedenini illegal ve silahlı devrimci mücadelenin varoluşuna dayandırmaya özen gösteren legalizm, bu yönüyle, **oligarşik yönetimin siyasal zorunun meşrulaştırılması işlevini de üstlenir**. Kendilerini ÖD Partisi içinde toplatmış bulunan eski DY’lilerin bugün açık biçimde ifade ettikleri gibi, oligarşinin siyasal zoru, üretim ilişkilerinin nesnel koşullarının bir ürünü olmayıp, solun “şiddet kültürünün” bir sonucu gibi gösterilir.

İşte 4-5 yılda bir yapılan seçim dönemlerinde varolduğu iddia edilen 1-2 aylık görüntüsel “demokratik” olanaklar, diğer zamanlarda illegal devrimci mücadeleye karşı oligarşinin baskı ve terörüne bağlı olarak yürütülen çarpıtma ve karalamalarla elde edilmiş bir “demokratik olanak” durumundadır.

“Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdür, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletinin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek için de uslu ve aklı başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz

etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika’ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alış-verişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.”*

Che’nin çok açık biçimde ifade ettiği gibi, seçim dönemlerinde varolduğu iddia edilen propaganda olanaklarından yararlanabilmek için “tehlikeli işlerle bir alış-verişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır”. İşte legalizm, bu ispatın politik ifadesi olarak ortaya çıkar.

Legalizmin bu gerçekliği kavranılmadığı sürece, onun kendisini haklı ve mazur göstermek amacıyla söylediği sözlerin gerçek niteliğini anlamak da olanaksızdır. Onlar, oligarşik yönetime yaptıkları hizmetin karşılığında bazı olanaklara sahip kınırlar.** Ancak unutulmaması gereken nokta, bu hizmetin karşılığında birşeyler alınabilmesi için, öncelikle böyle bir hizmet talebinin bulunması gerektiğidir. Yani oligarşik yönetim açısından illegal devrimci mücadelenin varlığı ne denli büyük bir tehdit ise, buna karşı verilen hizmetin “ödül”ü de o denli büyük olacaktır. Tehdit ortadan kalktığı oranda hizmetin değeri düşecek ve giderek işlevsizleşecektir. Bir başka deyişle, legalizmin dege-

* Che Guevara, *Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi*, *Verde Olive*, Ekim 1968

** Ülkemizde illegal devrimci faaliyetin tasfiye edilmesi karşılığında yeterli “ödül” alamadıklarını düşünenler de vardır.

“Şimdi pek çok insan **hâlâ** kendisini bir takip ve tehdit altında hissediyor. Bu yüzden hayata ve herşeye biraz eğreti, ucundan kenardan tutunuyor. Siyasal açıdan zaten çoğu yasaklı konumda. Olmayanların da doğrudan politik hayata katılabilenleri çok az. İş hayatında başarılı sonuçlar almış olanlar hiç de az değil. Ancak bu ‘tehdit’ yüzünden gerçek siyasal inançlarıyla, gerçek hayatları arasında bir çelişki yaşıyorlar.” (Oğuzhan Müftüoğlu, *Geçmiş Aşabilmek*, s. 216) (abç)

Burada hesaba katılmayan tek şey, bu hizmet ve “ödül” ilişkisinde belirleyici olanın sahip-uşak ilişkisi olduğudur. Bir uşağın sahibine verdiği hizmetin niteliği ve büyüklüğü ne olursa olsun, her zaman aldığı ödül bir kıntıdan ibarettir. Bu ilişkide, “ödül” alıcısı uşağın hizmetinin karşılığında aldığı “ödül”ü yeterli görmemesi ve “ödül” miktarının artırılmasını talep etmesi bu sahip-uşak ilişkisini değiştirmez.

ri, arz-talep yasasına göre belirlenir. Oligarşik yönetimin varoluşunu ortadan kaldırmaya yönelik devrimci mücadelenin boyutları legalizmden talep edilen hizmetin “ödül”ünü belirler.

Bu öylesine bir gerçekliktir ki, Şubat 2001 krizi sonrasında “eski solcu”, yeni “globalizm” yandaşı pek çok gazetecinin işine son verilmesi olayında da görüldüğü gibi, hizmetlerine ihtiyaç duyulmadığı bir dönemde, tüm hizmetkarlara kolayca yol verilebilmektedir. Bugün Doğan medya grubunun 12 Eylül sonrasında “bedii iftihan” Ahmet Altan’a yönelik olarak başlattığı kampanya, “sol” legalistlerin sonunu daha açık göstermektedir.*

Marksist-Leninist dilden ifade edersek, legalizm, sözcüğün tam anlamıyla **illegal** devrimci faaliyetin tasfiye edilmesi demektir. Diğer bir ifadeyle legalizm, illegal devrimci örgütlerin mevcut düzenin koyduğu **yasal sınırlar** içinde **açığa çıkması** ve faaliyet yürütmesi demektir. Bu nedenle, legalizm, sadece oligarşik yönetimin yasalığının kabul edilmesi olmayıp, aynı zamanda illegal devrimci kadroların deşifre edilmesi, oligarşik yönetim tarafından bilinebilir ve bulunabilir hale getirilmesi demektir. Bu yönüyle legalizm, illegalitenin yanında gizliliğin de ortadan kaldırılmasıdır. Bu niteliğiyle legalizm, oligarşik yönetimin onbinlerce polis, asker ve istihbarat ajanı ile yıllarca uğraşmak zorunda kaldığı ve kalacağı illegal kadroların tasfiyesini sağlayarak önemli bir görevi yerine getirir. Yine de hizmetleri, sadece

* Ahmet Altan 12 Eylül romancılarının en ünlüsü ve “politik” olanıdır. Yazdığı “romanlar”la 12 Eylül sonrasındaki kuşağın depolitizasyonunda ve üretmeden tüketen bir kitle olmasında azımsanmayacak bir yere sahiptir. Ancak Ahmet Altan’ın asıl hizmeti, 1990’ların ilk başlarında Star televizyonunda yaptığı “Kırmızı Koltuk” programında ve gazete yazılarında “romanlar”ından elde ettiği “popülitesini” kullanarak ortaya sürdüğü sol karşıtı düşüncelerdir. Bugün artık Ahmet Altan’ın hizmetlerine “gerek” görülmemektedir. Bu nedenle Doğan medya grubunun “yükselen değer”i Fatih Altaylı imzalı bir haberle “start” verilmiştir. 23 Eylül tarihli *Hürriyet* gazetesinde Ahmet Altan’ın “en son romanı”nın çalını olduğu sürmanşetten verilmiştir. Bu haberden bir hafta sonra *Hürriyet*’in küçük kardeşi *Gözcü*, “Bu adam Türk düşmanı” sözleriyle sekiz sütüne manşet atmıştır. Gerek Şubat 2001 krizi sonrasında gazetelerden atılan “eski solcu”ların başına gelenler, gerekse Ahmet Altan’ın bugün karşı karşıya kaldığı “muamele” legalistler için, özellikle de ÖD Partisi içinde toplaşmış bulunan eski DY’liler için önemli bir uyardır.

kendilerinin elinde bulundurdukları ya da bilgileri dahilindeki illegal faaliyetlerin tasfiyesi ile sınırlı değildir. Yürüttükleri ideolojik ve politik çarpıtmalar ve söylemlerle, aynı zamanda **illegal faaliyetin gerekliliği** düşüncesini de tahrip ederler. Bu tahribat, bir yandan devrimci mücadelenin gelişimini engellerken, diğer yandan oligarşik yönetimin siyasal zorunu tarihsel olarak **meşrulaştırır**. Böylece, oligarşik yönetime karşı yürütülen devrimci mücadele, meşru bir yönetime karşı yürütülen “gayr-ı meşru” bir mücadeleye dönüştürülür.

Oligarşinin **illegal örgütlere yönelik** polis operasyonları ve bunu takip eden işkencelerle desteklenen legalizm, mevcut düzenin devrimci tarzda değiştirilmesi gerektiği bilincine ulaşan her kişi için tek faaliyet alanı olarak ortalıkta görünür. Bundan sonrası, herkesin şu ya da bu biçimde ve ölçüde “politika yaptığı”, ama aynı zamanda “yaşamın dayanılmaz nimetlerinden yararlandığı” yeni ve çağdaş bir “solculuk”tur.

İşte bu yeni ve çağdaş “solcular”, oligarşik yönetimin illegal devrimci örgütleri “ezdiği” ve “yokettiği” bir zemin üzerinde faaliyet yürütürler. Bu faaliyetlerinin en temel halkası ise seçimlerdir.

Şüphesiz emperyalizme bağımlı ve geribıraktırmış ülkelerde legalizm, legalleşme, legal parti kurma, düzenin yasalığı çerçevesinde seçimlere katılma yeni bir olgu değildir. Modern revizyonizm, 1960’lardan 1990’lara kadar, bu legalizmin tipik temsilcileri olarak solda yer almıştır. Sözde modern revizyonizme karşı olduğunu ilan eden, özde ise aynı görüşleri paylaşan oportünistler de, benzer biçimde, ancak dönemsel olarak (“taktik” olarak) aynı çizgiyi izlemişlerdir.

Gerek ülkemizde, gerekse dünya devrimci hareketinde 1980’lere kadar modern revizyonizme ve oportünizme karşı yürütülen ideolojik mücadele, bu kesimlerin soldaki etkisini büyük ölçüde kırmıştır. Modern revizyonizm 1980 sonlarında ve resmen 1991’de Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı ile maddi ve politik dayanağını yitirerek tarih sahnesinden çekilmiştir. Ancak ideolojik-politik görüşleri değişik kesimler tarafından savunulmaya ve sürdürülmeye çalışılmıştır. Ülkemiz solunda adını T“K”P olarak değiştiren SİP gibi modern revizyonizmin izleyicileri ortaya çıkabilmiştir. Bunlar, Amerikan emperyalizminin 1980 sonrasında yoğunlaş-

ırdığı neo-liberalizm propagandası ve “demokrasi projesi” ile küçük-burjuva “solcu” aydınlarının satın alınmasıyla yarattığı depolitizasyon ve ideolojiszleşme ortamında modern revizyonizmin dünüyle tüm bağlantılarını kolayca gizleyebilmişlerdir. Dolayısıyla modern revizyonizme karşı yürütülmüş olan ideolojik mücadele de etkisizleştirilmiştir.

Ülkemizde 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte yürütülen kitlesel terör uygulamalarıyla yaratılan yığınlık ve devrimci mücadeleden kaçışla belirlenen depolitizasyon ve ideolojiszleşme sürecinin yaratmış olduğu “sivil toplumculuk”, “globalizm yandaşlığı”, “çağdaş solculuk” söylemleri de modern revizyonizmin kendisini gizlemesi için uygun bir ortam yaratmıştır. Dünün revizyonistleri ile oportünistleri, böylesine bir askeri terörle yaratılmış olan uygun bir zeminde “barış ve kardeşlik” havası içinde legalizmin tek sol politik çizgi haline getirilmesi için işbirliği yapmışlardır. Bugün ülkemizde legalizmin baş savunucularının, dünyanın revizyonistleri ve oportünistleri olması hiç de şaşırtıcı değildir.

Legalizm revizyonizmdir, oportünizmdir.

Revizyonizmdir, çünkü Marksizm-Leninizmin her dönemde ve her yerde geçerli olan saptamalarını ve ilkelerini tahrif eder. Marksist-Leninist ustaların yapıtlarından işlerine gelen yerleri alıp, zaman ve mekan kavramlarını dikkate almaksızın, bunları somut koşullarda kendi politik tutumlarına dayanak olarak kullanırlar. Bu nedenle, Marksizm-Leninizmi tahrif ederler, revize ederler.

Oportünisttirler, çünkü Marksizm-Leninizmin evrensel tezlerini açıkça reddettiklerini söylemeksizin, “koşulların değişik” olduğunu söyleyerek, bu tezlerin geçersiz olduğunu ileri sürerler. Solun (eski dönemlerde “devrimcilerin” denilirdi) her türlü olanaktan yararlanması gerektiğini ileri sürerek, fırsatçılığı bir politik anlayış haline getirirler. Örneğin, “normal zamanlarda” “medya”da yer alamadıklarını, ama seçim dönemlerinde, “yasal zorunluluk” nedeniyle, televizyonlarda propaganda olanağına sahip olduğunu söyleyerek, bu yolla “milyonlarca” insana ulaşabildiklerini ileri sürerler. Dört yılda bir beş dakika da olsa böyle bir “fırsatın” kaçınılmaması gerektiği düşüncesini oluştururlar. Ama öte yandan, “burjuva medyası”nın, televizyon yayınlarının insanları nasıl alıklaştırdığını, apolitikleştirdiğini sayfalar dolusu yazılarla kanıtlamaya çalışırlar.

“Oportünizm bukalemun gibidir. Çeşitli kılıklara bürünerek sosyalist hareket içinde ortaya çıkar. Oportünizmin kılık kıyafetini o ülkenin ekonomik ve sosyal bünyesi, işçi sınıfının politik bilinç ve örgütlenme seviyesi, kısaca ülkenin içinde bulunduğu devrimci aşamanın niteliği belirler. Ancak her çeşit oportünizm proletaryanın devrimci potansiyeline inanmaya dayanır. Genellikle sağ oportünizmin temelinde *korkaklık, azimsizlik ve proletaryanın devrimci zaferine inanmamak* yatar...”

Oportünizmde *ilke istikrarı* diye birşey yoktur. Düne kadar savunduğu ilkelerin niteliği kitlelerin gözünde açıklığa kavuşunca, o bu ilkeleri en ağır suçlamalarla karalar.**

Evet, bugün ülkemizde legalizmin en tipik temsilcileri olan oportünistler, ülkemizde devrimci mücadelenin içinde bulunduğu evreye uygun olarak yeni kılık kıyafetle ortaya çıkmışlardır. **Dün**, yaptıklarını ve ileri sürdükleri görüşlerini Marksizm-Leninizmin şu ya da bu belirlemesine dayandırmak zorunda kalırlarken, **bugün** böyle bir zorunluluk içinde değillerdir. Dolayısıyla dünden farklı olarak ideolojik-teorik bir söyleme sahip değillerdir. Günümüzde oportünizmin tüm söylemi apolitik ve “popülist” niteliktedir.** Apolitik kitlelerin düşünce ve kavrayışına uygun bir söyleme sahip olan oportünistler, özellikle 12 Eylül döneminde oligarşinin terörüne maruz kalmış ve buna paralel olarak apolitikleşmiş kesimlere seslenirler. 1977-80 döneminde yürütülen devrimci faaliyetlerin tüm zaaflarını ve hatalarını öne çıkartan, bunları doğrudan devrimci mücadelenin niteliğine ve çizgisine bağlayan oportünistler, bu yolla kendilerinin “akıllandığını” göstermeye çalışırlar. Onların propagandalarının hedef kitlesi 12 Eylül askeri terörünün “mağdurları” olduğundan, onlara, başlarına gelenin **nedeninin** 1980 öncesin-

* Mahir Çayan, *Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine*

** ÖD Partisi'nin başkanı Ufuk Uras'ın 1996 yılında söylediği şu sözler apolitik ve popülist söylemin demagojik niteliğini sergilemektedir:

“Lider, İngilizce’de gütmek anlamında kullanılan bir sözcük. Bu partide ne güden ne güdülen var. ‘Lead’, aynı zamanda köpek tasması anlamına da geliyor. Bu partide ne sahip var, ne de o tasmayı takmaya aday insanlar. Kararların aşağıdan yukarıya alınabileceği bir yapılanma var.”

deki silahlı devrimci mücadele ve “keskin devrimcilik” olduğunu ileri sürerler. Bir başka deyişle, eğer devrimciler silaha sarılmasalardı “devlet” böylesine yaygın bir terör uygulamasına başvurmazdı düşüncesini yaygınlaştırdılar. “Yasal” (legal) silahlı mücadele olamayacağı için de, başlarına gelenin sorumluluğu illegaliteye bağlanır.

ÖD Partisi’nde, ondan ayrılarak alelacele kurulan, Akın Birdal’ın başına getirildiği SDP’de ve EMEP’te ifadesini bulan bu oportünist geçmişli legalizm için artık, 4-5 yılda bir yapılan seçimlerde ortaya çıkan “propaganda olanaklarından yararlanma” şeklinde bir gerekçe mevcut değildir. Onlar, artık “geceleri rahat uyumak isteyen” eski dönemin oportünistleridirler. Onlar, 12 Eylül sabahına kadar açıkta dolaşan, legal yayınlanan günlük ya da haftalık gazetelere sahip olan, ama askeri darbeyle birlikte “arananlar” listesine dahil edilen DY’liler, KSD’liler, HK’lilerdir. Bugün T. Özal’ın verdiği akıl ve olanaklarla oluşturdukları yasal düzen partilerine sahiptirler. Tümüyle legaldirler, tümüyle seçimler yoluyla parlamentoya girmeyi ve bu yolla “sol” politikalarını uygulamayı düşündüğünü sananlardan oluşmaktadır. Onlarla **Marksist-Leninist çerçevede** tartışmak, düşüncelerinin ve yollarının yanlışlığını ortaya koymak olanaklı değildir. Yine de içlerinde Marksist-Leninist sözcükleri kullananlar mevcutsa da (EMEP gibi), bunların tüm gerekçeleri Lenin’in “*Sol*” *Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı* kitabında yazdıklarıyla sınırlıdır. 1980 sonrası kuşağın ideolojiszleştirilmiş olması, her türden Marksist-Leninist değerlendirmeyi küçümselemeleri için uygun bir ortam yaratmıştır.

Legalizmin en büyük “başansı” ise, kendi yazınında ve ilişkilerinde devrim kavramını, mevcut düzenin devrimci tarzda değiştirilmesi anlayışını ortadan kaldırmasıdır. Mevcut düzenin olumsuzlukları, kötülükleri, adaletsizlikleri, yolsuzlukları, çürümüşlükleri vs. legalistler için birer propaganda konusu olmaya devam ederken, bunların aynı düzenin **kendi üst-yapısı aracılığıyla** değiştirilebileceği sanısı alabildiğine egemen hale getirilmiştir. Kapitalizmin bilimsel tahlilini ve eleştirisini *Kapital*’de ayrıntılarıyla ortaya koyan Marks’ın tarihi materyalizmi bir çırpıda yok sayılırken, kapitalizm koşullarında ortaya çıkan tüm olumsuzlukların nedeni olarak ortaya koyduğu üretim ilişkilerinin değiştirilmesi kavrayışı da bir yana itilmiştir.

Artık, legalizmin ideolojik etkisi altında bulunan kesimlerle Marksist-Leninist belirlenmeleri ölçü olarak yapılacak bir tartışma olanaklı değildir. Onlar için Marksizm-Leninizm doğru ile yanlışın ayrılması için kullanılan bir ölçü, bir otorite, bilimsel belirleme değildir. Dolayısıyla onların söylemlerinin ve pratiklerinin Marksizm-Leninizmin belirlenmeleriyle ne denli ters olduğunun ortaya konulması bir şey ifade etmemektedir. Onlar, bu nedenden dolayı, ne Marksisttirler, ne Leninisttirler. Bu nedenle, onlara yönelik ideolojik mücadele **Marksizm-Leninizm içi** bir ideolojik mücadele değildir.

Legalistlerle ya da legalizmin ideolojik etkisi altında bulunan kesimlerle, “bu örgütlenme anlayışıyla” ya da “böyle bir politik anlayışla” **devrim yapılması** olanaksızdır türünden bir tartışma ya da eleştiri anlamsızdır, değersizdir. Onların gerçek niteliklerinin sergilenmesi ve etkisi altında tuttukları kesimler üzerindeki ideolojik egemenliklerinin kırılmasının yolu, herşeyin, her kavramın ve kavrayışın maddi temellerini ilk baştan kavrayarak sistemli olarak ortaya koymaktan geçmektedir. Aksi halde, söylenecek her söz, yapılacak her değerlendirme ve eleştiri, havanda su dövmekten öteye geçmeyecektir.

Şüphesiz, hâlâ legalizmin peşine takılarak devrimsiz, yani kansız ve banışçıl yollarla kapitalizmin yıkılarak yerine sosyalizmin kurulabileceğine inananlar mevcuttur. Bu inanç sahipleri, Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığından yola çıkarak “stalinist” olmayan bir sosyalizmin hayalini (ütopya) kurmanın olanaklı olduğunu söyleyeceklerdir. Hatta “globalleşme” propagandalarının yarattığı “iyimserlikle”, mevcut düzenin kendi üst-yapı kurumları aracılığıyla değiştirilebileceğini de iddia edebileceklerdir. 1980’lerde Gorbaçov’un emperyalist ülkelerdeki askeri mallar üreten fabrikaların “insanlar için” tüketim malları üreten fabrikalara dönüştürülebileceği ve bunun için Sovyetler Birliği’nin geniş bir pazar oluşturmasına hazır olduğunu söylediği günlerin havası içinde, emperyalizmin eski saldırganlığının kalmadığını da ileri sürebileceklerdir. (Elbette W. Bush’la birlikte Amerikan emperyalizminin pervasız askeri güç kullanmaya başlaması bu “argümanları” bugün için geçersiz hale getirmiştir.) Böylece “globalleşen” dünyada “banışçıl bir devrim” olabileceği gibi, “globalleşme”nin doğal evrimi sonucu sosyalizmin ortaya çıkabile-

ceği sanılanna da sahiptirler. (Ve yine elbette W. Bush bu “gelişmelerin” önünü kesen “kötü” bir adamdır!) Yeterki sol, silaha sarılıp “karşı tarafı” zor kullanmak zorunda bırakmasın!

Emperyalizmin ve oligarşinin zorunun kaynağını sol düşüncelerde, Marksizm-Leninizmde arayan ve bulan bu anlayış sahipleri için Lenin ve sonrası (özellikle Stalin) “eleştirilmeli” ve “yadsınmalıdır”. Doğal olarak Lenin ve Stalin’in dayandıkları Marks ve Engels’in teorik tahlilleri ve belirlemeleri de aynı eleştiri ve yadsınmadan nasiplerini almak durumundadırlar. Geriye ise “genç Marks” ve bu döneme ilişkin yazılar kalmaktadır. Bunların da ağırlıklı olarak felsefe, hukuk ve kültür alanlarına ilişkin yazılar ve yapıtlar olduğu gözönüne alındığında, bu alanlarda bilgi ve düşünce sahibi olmak “solcu” olmak için yeterli olmaktadır. Bu kesimlerde görülen **entelektüelliğin** nedeni de bu düşüncedir.

Tüm bunların yanında legalizmin görüntüsel etkinliği karşısında gözleri kamaşanlar da mevcuttur. 12 Eylül’ün üzerinden yirmi yılı aşkın bir süre geçmiş olmasına rağmen devrimci mücadelenin gelişmemesi, eski kitleliliğinin hayalini bile kuramaz halde bulunması ve en nihayet “tek umut” olarak desteklenen PKK hareketinin yenilgisi ve tasfiyesi legalizme kayışın bir diğer nedeni olmuştur.

Dağlarda gerilla dolaştırmanın, gerilla halayları çekmenin ve gerilla fotoğrafları yayınlamanın “prim” yaptığı günler geride kalmıştır. “Örgütsel düzeyin geriliği, kadrosal birikimin aşırı zayıflığı, ciddi bir yeraltı hiyerarşisine sahip olmamak ve çoğunlukla İstanbul’a sıkışmışlıkla karakterize olan, daha çok bir dergi çevresi gerçekliği içinde bulunan ve de kendi güçleriyle bağımsız bir kitle eylemi örgütlemeyi başaramayan bu zayıf, fakat eldeki güçleriyle kesintisiz politik faaliyette ısrar eden dergi çevreleri” oluşmuştur.* Bunlar, kendi sözleriyle ifade edersek, “Örgütsel düzeyi daralmış, sınırlı sayıda kadroyla faaliyetini sürdüren dört-beş devrimci yapılanmada olası tasfiyecilik sadece ÖDP ve EMEP hattında değil, bütünüyle tasfiye olma zemini üzerinde”*** bulunmaktadır. Bu durum, kaçınılmaz olarak bu

kesimleri “yeni arayışlara” yönelmiştir. İdeolojik-politik çizgilerindeki sapmalar ve tutarsızlıklar, bu arayışı, legalizme daha fazla yönelme şeklinde ortaya çıkarmıştır. *Yaşamda Atılım*’ın açık biçimde ifade ettiği “bütünüyle tasfiye olma zemini”nden kurtulabilmek için “ÖDP ve EMEP hattında” tutunmaya çalışmak, bu yönelimin bugünkü politikası haline gelmiştir. Doğal olarak, “ÖDP ve EMEP hattında” tutunabilmek için dün söyledikleri ile bugün yaptıkları arasında bir “uyum” bulmak durumundadırlar. Bu “uyum”, seçim sath-ı mailine girildiğinde, “yeniden kitleselleşebilmek” amacıyla “seçim olanaklarından yararlanmak” şeklindeki eski söylemde ortaya çıkabilmektedir. Daha “marksist” deyişle, “legal olanaklardan yararlanmak” tekerlemesi yeniden gündeme gelmektedir.

Artık eski günlerin dağdaki gerillası ya da gerilla fotoğrafları “sempatizanlar” “diri” tutmaya yetmemektedir. 1 Mayıslarda yapılan dünkü “gövde gösterileri” ve “en sol” tavırlar, erimeyi (bütünüyle tasfiyeye giden bir erime), “kan kaybını” durduramamaktadır. Ama öte yandan “yeni” görüntüler ve eylemler yapılabilmesi için gerekli “güç ve olanak” da mevcut değildir. Doğal olarak erken seçim, her 1 Mayıs öncesinde olduğu gibi, yeniden kitlelere ulaşmak ve kitleleşmek için yeni bir “umut” haline gelmiştir. Ve her zaman olduğu gibi, böyle dönemde “taktik”, “seçimlere katılmak” şeklinde olmaktadır.

Bugünkü adıyla *Yeni Atılım* bu “taktiğin” klasik bir versiyonunu sergilemektedir. ESP (Ezilenlerin Sosyalist Platformu) adıyla “bağımsız adaylar” gösteren bu dergi çevresi bu klasiği şöyle dile getirmektedir:

“Her taktik plan pratikte karşılığını bulduğu oranda politik bir anlam ifade eder. Ve her taktik, uygulayanın stratejik yönelim ve amaçlarına hizmet ettiği, onu hedefe bir adım daha yaklaştırdığı ölçüde başarılı sayılır.

Marksist leninist komünistler bağımsız adaylarla seçimlere katılacak:

Birincisi; komünistlerin rejim, düzen ve ezilenlerin kurtuluşuna dair güncel ya da programatik düşünce ve çözüm önerilerini en geniş yığınlara ulaştırmayı; ikincisi; örgütlülük düzeyini yükseltmeyi amaçlıyoruz.”***

* *Sınıf Pusulası*, Mart-Nisan 1999, Sayı: 1, s. 21

** *Yaşamda Atılım*, Gündem, Sayı: 30, 10 Şubat 2001

*** *Yeni Atılım*, Başyazı, Sayı: 1, 28 Eylül 2002

Kendi deyişleriyle, “bu çevre üç dönemdir bağımsız milletvekili adayları çıkartıyor”. Eğer yukarıda söylendiği gibi bu “taktik” “uygulayanın stratejik yönelim ve amaçlarına hizmet” etmişse, yani “komünistlerin” “düşünce ve çözüm önerilerini en geniş yığınlara ulaştırmaya ve örgütlülük düzeyini yükseltmeye” yaramışsa, “üç dönemdir” bu “taktiği” uyguladıkları halde, neden “daha çok bir dergi çevresi gerçekliği içinde bulunan ve de kendi güçleriyle bağımsız bir kitle eylemi örgütlemeyi başaramayan” bir duruma gelmişler ve tasfiye süreciyle karşı karşıya kalmışlardır sorusunun yanıtı yoktur, ancak “umut” ve “taktik” varlığını sürdürmektedir.

“Üç dönem bağımsız milletvekili adayı çıkartan” “bu çevre”nin, en basit hesaplamayla on yıldır uyguladığı varsayılabilir bu “taktik”ten pek birşey elde edememiş olmasına rağmen, aynı “taktik”te ısrarlı olmasının tek anlamı, “taktik” adı verilen şeyin sürekli ve kalıcı bir çizgi olduğudur. Ortada “uygulayanın stratejik yönelim ve amaçları”nda bir kayma olduğu kesindir. Sanmaktadır ki, açık kitle toplantıları yaparak, buralarda “ajit-prop”* faaliyetler yürüterek kitleyi örgütleyebilirlerse “uygulayanın stratejik yönelim ve amaçlarına” uygun “diğer taktik”e geçebileceklerdir. Onlar için tek sorun, “örgütlülük düzeyini” yükseltmektir. Gerisi “uygulayana” bırakılabilir kadar kolaydır!

Oysa olaylar ve süreçler çok açık ve nettir. Oligarşinin seçim dönemlerinde sergilediği görüntüsel demokratiklik ve yasal boşluk nedeniyle 4-5 yılda bir ortaya çıkan bir kaç aylık bir olanaktır sözkonusu olan. Bunun dışında kalan tüm zamanlarda, kendi deyişleriyle, “faşist MGK diktatörlüğü” mevcuttur. Bu ise, yasadışı, gizliliği zorunlu kılan gerçekliktir. Yasadışı (illegal) ve gizli bir örgütlenmenin, seçim dönemlerinde birkaç “önemli” adamı dışında tümüyle seferber olması ise, yasadışılığın ve gizliliğin sadece lafta olduğunu gösterir. Seçim dönemlerinde “nispi demokratik hak ve özgürlüklerden” yararlanma uğruna yapılanlar, sürekliliği ve kalıcı bir illegal ve gizli faaliyeti altından kalkılamayacak sonuçlarla yüzyüze bırakır. Bu nedenden dolayı, sadece seçim dönemlerinde bile olsa legalize olanlar, diğer zamanlarda ya bu legalize olmanın be-

delini ödemek ya da illegalmiş gibi görünerek legal çalışmak durumunda kalırlar. Böylece mücadele biçiminin kendisi değil, yürütülüş tarzı herşeyin önüne geçer. Barışçıl mücadele biçimlerinin temel alınmadığı denli söylenirse söylenecek, legalizm kaçınılmaz olarak legal araçları ve bu araçlarla yapılabilecek mücadeleyi (“barışçıl”) temel haline getirecektir.

Bu devrikleme bir kez gerçekleştiğinden sonra, herşey, ideoloji, politika, ilkeler buna göre yeni baştan biçimlenir. *Yeni Atılım*'ın *Ezilenlerin Sosyalist Platformu* olayında olduğu gibi, ideolojik ve politik olarak hiçbir ortak noktaları olmadığını ilan ettikleri ve hatta anti-komünist olarak gördükleri kesimlerle bile ilişki kurmak, ittifak yolları aramak “olağan” hale gelmektedir.

“Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP), coğrafyamızdaki ilerici, devrimci güçlerin protestoculuktan malûl müzmin muhalif bir çizgide değil, ama belirlenmiş bir amaca ulaşmak ve kazanmak için birleşik mücadele verilmesinin politik yakınlığını hissedenden ve her defasında birleştirici rol üstlenen bir siyasi çizgiden beslenmektedir. Bu politik görev ve sorumluluk bilinciyle harekete geçen ESP, gündemde henüz ilerici, devrimci güçlerin ittifakı söz konusu değilken bazı devrimci çevrelerin yanı sıra HADEP, EMEP, ÖDP ve TKP ile görüşmelere başladı.

ESP, DEHAP çatısı altında (DEHAP, HADEP, EMEP, SDP'nin bileşeni olduğu) Emek, Barış ve Demokrasi Bloku'nun oluşmasının ardından bütün eksikliklerine rağmen, özgürlük mücadelesini güçlendireceği görüşüyle ve ittifakı politik düzlemde daha kararlı kılmak için bu güçbirliğinin bileşeni olmaya çalıştı...

Bu görüşmelerde özellikle HADEP'in meclise girmeyi temel alan bir çaba ve ilişkiler sistemi içerisinde olduğu açığa çıktı.”**

Görüldüğü gibi, “marksist leninist komünistler” “özgürlük mücadelesini güçlendireceği görüşüyle” ittifak arayışlarına girmiştir. (Bilindiği gibi sol söylemde “özgürlük mücadelesi” deyişi ile Kürt ulusal hare-

* Bu deyim kendilerine aittir. Bkz. *Yeni Atılım*, Başyazı, Sayı: 1, 28 Eylül 2002

** *Yeni Atılım*, ESP'den açıklama, İttifak ve gerçekler, Sayı: 1, 28 Eylül 2002

keti kastedilir.) Ama ne yazık ki, bu görüşmelerde “özellikle HADEP’in meclise girmeyi temel alan bir çaba ve ilişkiler sistemi içerisinde olduğu açığa” çıkmıştır! İşte legalizm ve buna yamanmaya çalışmanın trajik-komik ifadeleri bunlar olmaktadır.*

“Seçimlere katılma” ya da “legal olanaklardan yararlanma” söylemi ile gizlenen bu tür legalizmin de işe yaramayacağını 1999 genel seçimleri bile çok açık göstermiştir.

Bugün HADEP’le “Emek, Banş ve Demokrasi Bloku” kurarak DEHAP adıyla seçimlere katılacak olan EMEP’in Nisan 1999 seçimlerinde aldığı oy 51.756 olmuştur (binde 17). Aynı seçimde İP’in aldığı oy 57.607 (binde 18) olurken, SİP (nam-ı maruf yeni T“K” P) 37.680 (binde 12) oy almıştır. O çok özenilen, ulaşılmaya çalışılan ÖD Partisi’nin aldığı oy ise 248.553’tür (binde 80). Bugün ittifak gerçekleşmediği için İstanbul’da bağımsız adayla seçime girmek zorunda kalan *Yeni Atılım* çevresinin 1999 seçimlerinde “desteklediği” HADEP’in aldığı oy 1.482.196 (%4,75) olmuştur.

Tüm bunlar, “legal olanaklardan yararlanma” adı altında ileri sürülen seçime katılma “taktiğinin”, hiç de kitleselleşmeye hizmet etmediğini göstermektedir. Diğer bir deyişle, seçim dönemlerinde ortaya atılan “taktikler”, ileri sürülen tüm “argümanlara” rağmen, legalizmin türevleri durumundadır. Legalizm ise, kendisini ÖD Partisi’nde simgeleyen anti-marksist bir siyasal çizgiden başka birşey değildir. Bu nedenle, bu anti-marksist çizginin eleştirisi ve buna karşı ta-

kınılacak tutum Marksizm-Leninizmin içinde değil, dışında bir konudur. ÖD Partisi’nin Murat Karayalçın’la geliştirdiği ilişki, Sema Pişkinsüt transferiyle aldığı 1,2 trilyon lira ve HADEP’le yürüttüğü ittifak görüşmelerinde gösterdiği “performans”, legalizmin solla, Marksizm-Leninizmle ortak hiçbir noktasının kalmadığını bir kez daha ortaya koymuştur. Bu kesimlerin AB konusunda “geliştirdikleri politika”nın işbirlikçi niteliği de ortadadır. (Bkz. *Kurtuluş Cephesi*, AB’ci “Sol”: İşbirlikçiliğin Yeni Adayları, Sayı: 68, Temmuz-Ağustos 2002)

Oligarşik yönetimin legalistlere sağladığı olanaklarla gözleri kamaşanlar karşı karşıya kaldıkları ideolojik, politik ve örgütsel sorunlarını, daha fazla legalize olarak çözebilecek durumda değildirler. Devrimci mücadelenin bugünkü sorunu, seçim sath-ı mailinde ortaya çıkan “legal olanaklardan yararlanmak” değil, legalizm ile arasındaki sınır çizgisini belirgin bir biçimde çizmektir. Legalizmle arasına kesin ve belirgin bir çizgi çizememiş bir sol örgütlenme, kaçınılmaz olarak legalizmin tasfiyeciliği ile biçimlenmek durumunda olacaktır.

“Tasfiyeciliğin özü, ‘yeraltı’nın reddedilmesi, tasfiyesi, onun yerine her ne pahasına olursa olsun, yasal olarak çalışan, biçimden yoksun bir örgüt konmasıdır. Bu nedendir ki, partinin reddettiği şey yasal çalışma, ya da yasal çalışma gereği üzerinde ısrar değildir. Parti, eski partinin adına parti denemeyecek, biçimden yoksun ‘açık’ bir şeyle değiştirilmesini kınamaktadır.”**

Tasfiyecilik, Marksist-Leninist dilde ifade edersek, devrimin en temel unsurlarından birisi olan devrimci örgütün devrimci görevlerini yerine getiremeyecek, belirsiz, amorf ve açık bir yapıya dönüştürülmesidir. Dün olduğu gibi bugün de seçim dönemlerinde ortaya çıkan legalleşme eğilimleri ve buna bağlı “taktikler”, tüm iddiaların tersine, tasfiyeciliğin ve mevcut düzenin meşrulaştırılmasından başka bir değere sahip değildir.

* *Yeni Atılım* çevresinin bu ittifak görüşmeleri HADEP’in “meclise girmeyi temel alan bir çaba ve ilişkiler sistemi içerisinde” olması nedeniyle bitmiştir. Aynı açıklamada EMEP tarafından “Emek, Banş ve Demokrasi Bloku”nda yer almaya çağrıldıklarını, bunun üzerine kendilerinin “**somut olarak** da iki kişinin listelerin ilk sıralarında gösterilmesini önerdikleri”ni, ancak “Makul ve mütevazı bu öneriye ittifakın yanıtı ‘Üç ilde en alt sıralarda yer açabiliyoruz’ biçiminde olduğu”nu söylemektedirler. Doğal olarak “sunulan gayrı ciddi öneriyi kabul etmeyeceklerini” bildiren ittifak dışında kalmışlardır. Görüldüğü gibi anlaşmazlık “somut olarak iki kişinin listelerin ilk sırasında gösterilmesi” noktasında ortaya çıkmıştır. (“Somut olarak”la kastedilen DEHAP’ın milletvekili çıkartabileceği varsayılan illerdir.) İşte “Marksist leninist komünistler” böylesi bir ittifak görüşmelerinin sonuçsuz kalması yüzünden, meclise girme şanslarını da yitirmiş oldular! Her ne kadar onlar HADEP gibi “meclise girmeyi temel alan” bir çaba ve ilişkiler sistemi içinde bulunmuşlarsa da, sonuç bu olmuştur. Ne yazık!

** Lenin, *Tasfiyecilik Üzerine*, s. 250

Seçimlerde Devrimci Tutum Ne Olmalıdır?

[Aşağıdaki yazı, 24 Aralık 1995 tarihinde yapılan genel seçimlerden önce, Kasım-Aralık 1995 tarihli *Kurtuluş Cephesi*'nin 28. sayısında yayınlanmıştır.

Yazı yayınlandığı tarihten sonra 18 Nisan 1999 genel seçimleri yapılmış ve bugün 3 Kasım seçimleri gündemdedir. Yazıda yer alan parti ve örgüt adları kısmen değişmiş olmakla birlikte, bugün seçim sath-ı mailinde yaşananlar, 1995 genel seçimleri öncesinde yaşananlardan çok farklı değildir. Söylemlerde görülen sözcük ve nüans farklılıkları dışında kavrayışlar, iddialar, değerlendirmeler bugün de devam etmektedir.]

“Seçimlerde devrimci tutum” ya da “devrimci tavır” üzerine, hemen hemen tüm sol yayınlarda birden çok yazı yayınlandığını bilen bir okuyucu, bizim yazının başlığını okuduğunda belli bir beklenti içinde olacaktır. Üstelik, okuyucu, hemen hemen soldaki tüm yazılarda olduğu gibi, bu başlık altında, seçimlerin genel niteliği, ülkedeki mevcut yönetimin ve siyasal partilerin düzenle bağlantıları, herhangi bir seçim ortamında kitlelerle temas kurmada ne denli avantajlar getirdiği ve buna bağlı olarak seçimlerde nasıl bir taktik izleneceği konularının yer almasını bekleyecektir.

Ancak düzenli ve dikkatli bir *Kurtuluş Cephesi* okuyucusu, ilk bakışta bu başlığı yadrgayacaktır. Çünkü **Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi**'ni doğru devrimci strateji olarak değerlendiren bir yayının, bu türden klâsikleşmiş sorunlara bakış açısının, bizatihi stratejik çizginin kendi bütünselliği içinde olduğunu bilmek durumundadır. Bu nedenle, seçimlere ilişkin bir tutumun, stratejik çizginin belirlenmesiyle birlikte çok önceden yapılmış olduğunu bildiğinden yadrgayacaktır.

Burada biz, 24 Aralık Genel Seçimlerinde nasıl bir tutum takınılması gerektiği üzerinde fazlaca durmayacağız. Bunun yerine, bu sorunun stratejik çizgi ile bağlantılarını ve soldaki farklılaşmanın nedenlerini ortaya koyacağız.

Bugüne kadar ülkemiz solunda, hemen hemen tüm seçimlerde (genel ya da yerel seçimlerin tümünde) “ne yapmalı?” sorusunun üç temel yanıtının verildiğini bilmeyen yok gibidir. Seçim ortamına girildiğinde, sol yayınlarda ve çevrelerde baş gösteren “devrimcilerin seçimler karşısındaki tutumları” ya da “seçimlerde devrimci taktik ne olacaktır?” gibisinden sorulara verilen bu üç temel yanıt, üç temel yaklaşım sergilemektedir:

Birinci yaklaşım, seçimlere her koşul altında katılması gerektiğini ve bu seçim ortamında düzenin daha iyi teşhir edilebileceğini savunur.

İkinci yaklaşım ise, seçimlere hangi koşullarda katılacağına ilişkin ölçütler ile sürerek, seçimlere katılması söz konusu olduğunda bağımsız “sosyalist” adaylar çıkartılmasını ve bağımsız adayların olmadığı

yerlerde “ilerici, demokrat, yurtsever adayların desteklenmesini” taktik tavrı olarak belirler.

Üçüncü yaklaşım, seçimlerin kesinkes boykot edilmesiyle nitelenmektedir.

Neredeyse klişeleşmiş bu yaklaşımlar, her seçim döneminde sürekli olarak ortaya konur.

Bu üç klişeleşmiş yaklaşım içindekilerden **birincisi**, yani her koşul altında seçimlere katılmayı savunan ve bu nedenle başlangıçtan itibaren legal bir parti çatısı altında örgütlenen “sol partiler”in tutumu, kendi içerisinde bir bütünlük oluşturur. Ülkemizde bir zamanların T“K”P’sinden TİP, TSİP gibi revizyonistler ile günümüzde BSP,* İP gibi revizyonist ve oportünistler bu çizginin temsilcileri durumundadır. 1980 sonrasındaki depolitizasyon ve pasifikasyon ortamından destek alan kimi örgütlenmeler de bu kesime katılmışlardır. TDKP, yeni legal parti kurma girişimi ile bu kesimde kendisine belirli bir yer sağlamak istemektedir.** Aynı şekilde bir zamanların DY oportünist-kariyerist yönetici kılığı “Geleceği Birlikte Kuralım” türünden legal parti kurma faaliyetleri ile bu kesim içinde etkin bir güç olmak peşindedirler. (1980 öncesinin KSD’si, TKEP’i BSP saflarında yer almaktadırlar.)

Genel olarak, tüm revizyonistlerin niteliğini belirleyen bu yaklaşım, aynı zamanda revizyonizmin devrim karşısındaki korkusunu da sergileyecek niteliktedir. Onlar, sadece yasal yollardan iktidara gelme hayalleri yarattıklarından değil, bu yolla kitleleri pasifize ettikleri için de devrimin karşısında bir tutum sergilemek durumundadırlar. Onlar, her zaman kendi yasal ilişkileri ve olanakları ile vardılar. Bu nedenle, mevcut düzenin her türlü anti-demokratik yasaları bile onları “yıldırılmaz”.

“(Bu partiler) biraz öğrenci ve işçi sınıfının pek azı tarafından takip edilen şehirden entelektüellerden ibarettir, profesyonel politikacılar tarafından yönetilirler ki, onlar hizmetlerini para karşılığında değil, kapalı toplantılar yapabilmek, haber bülteni veya sanat gazetesi çıkarmak ve sendikalarda birkaç köşeyi tutma izni gibi küçük politik lütuflar karşılığında kiraya ve-

rirler. Bunlar para için her şeyi yapan insanlar değildir. Onların çürümüşlüğü daha gizlidir. Onlar para ile değil, fakat sadece onların ve takipçilerinin, proletaryanın insanlığın kurtuluşu için verdiği mücadelede önder olabileceği hayalini yaşatacak asgari şartlar temin edilerek satın alınabilirler.”***

İşte, bunlar için, 1960’ların Latin-Amerikasına ilişkin olarak R. Gott’un yaptığı ve 1975 yılında yayınlanan **Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I**’de türkçeye aktarılan değerlendirme böyledir. Günümüzde şüphesiz bu belirleme bir yönden eskimiştir. Artık “yeni dünya düzeni” içinde bu kesimlerin “para ile satın alınmaları” da olanaklı hale gelmiştir. Onlar da bunun karşılığında, ellerinde tuttukları partileriyle, kendi hizmetlerini yerine getirmek durumundadırlar.

Her koşul altında seçimlere katılma tutumu içinde olan revizyonistler, 12 Eylül öncesinde olduğu gibi sonrasında da, yasal düzen partileri olarak kendilerini yeniden örgütlemişlerdir. 1965 seçimlerinde TİP’in TBMM’ye 15 milletvekili sokmasını, her dönemde kendi pasifizmeleri için bir kılıf olarak kullanmışlardır. Ama hiçbir zaman bu seçim “zaferinin” temel nedenlerini ortaya koymamışlardır. Üstelik kendilerinden sonra Şili’de Salvador Allende’nin “seçim yolu ile iktidara gelmiş olmasının” en büyük destekleyicileri olmalarına rağmen, 1973 Pinoşet darbesinden ve bunun ardındaki Amerikan emperyalizminin ekonomisini nasıl askerileştirdiğinden fazlaca söz etmezler. Sovyet revizyonizminin “barış içinde bir arada yaşama stratejisi”nin savunucusu ve “barışçıl yollarla iktidarın fethedilebileceği” hayalinin sürdürücüsü olarak, aynı zamanda tarih karşısında suçlu durumuna düşmelerine bile aldırmamışlardır.

Evet, bu pasifistler, son dönemde de yeniden 1965 Genel Seçimlerinde TİP’in TBMM’ye 15 milletvekili ile girmesini gündeme getirmişlerdir. Onlara göre, 1965 “TİP mucizesi” yeniden yaratılabilir.

1965 genel seçimlerinden birinci parti olarak çıkan S. Demirel’in AP’sinin kaç milletvekili çıkardığını, TİP’in seçimlerde ne kadar oy aldığını, seçimlerde uygulanan sistemi ve Türkiye’de yükselen devrimci mü-

* BSP, daha sonra eski DY’lilerle birleşerek ÖD Partisi’ne dönüşmüştür.

** Bu parti EMEP adıyla kurulmuştur.

*** R. Gott, *Guerilla Movements in Latin-America*, s: 256

cadelenin ilk şekillenişindeki iyiniyetlerle bezenmiş birliğini bir yana bırakarak, 1961 Anayasasının getirmiş olduğu nispi demokratik hakları, TRT ve üniversite özerkliğini unutturarak, 1965 “TİP mucizesini” yaratma hayalini yeniden piyasaya sürenler, tüm bunları bir yana bıraksalar bile, Şili’de S. Allende’nin seçimle iktidara gelmesine rağmen Amerikan emperyalizminin Pinoşet darbesi ile öldürülmesini gizleyebilmeleri olanaksızdır.

Revizyonistler, düzenin soldaki yasal temsilcileri olarak, sorunun özünün, herhangi bir seçimde takınılacak taktik bir tavır olmadığını; sorunun özünün, şiddete dayanan devrim ile barışçıl geçiş teorisi arasındaki ideolojik uzlaşmazlık olduğunu çok iyi bilmektedirler. Onlar, seçimler karşısındaki tavırlarını sıradan bir taktik tavır olarak ortaya koyamayacakları için, sorunun özünü mümkün olabildiğince gizlemeye çalışmaktadırlar.

Aynı revizyonist kesimler, Amerikan emperyalizminin 1980’lerde uygulamaya soktuğu “*project democracy*”yi de çok iyi bilmektedirler. Diyebiliriz ki, bu kesimlerin günümüzde her türlü devlet terörüne rağmen legalizmin böylesine savunucuları olmalarının arkasında yatan neden, yine Amerikan emperyalizminin “*project democracy*”sine olan bağlılıklarıdır.

İkinci tutum ise, doğrudan birinci ile üçüncü arasında salınan, “duruma ve koşullara göre” birincilerin ya da üçüncülerin yanında yer alan kesimlere ilişkindir. Genel olarak bu tutum içinde olanlar, hemen her zaman “duruma ve koşullara göre” tavır belirlediklerinden dolayı değil, böyle bir kavrayışı “fırsatlardan yararlanmak” şeklinde değerlendirdikleri için, ülkemiz solunun tüm oportünist kesimlerinin çizgisi durumundadır.

Bu tutumun kendi içinde geldiği en uç nokta 27 Mart 1994 yerel seçimlerinde olmuştur. Anımsanacağı gibi, 27 Mart seçimleri öncesinde solda esen rüzgarlar, hemen hemen tüm revizyonist ve oportünist kesimlerin seçimlere katılmaları ve küçük de olsa birkaç beldede kendi “bağımsız” adaylarını seçtirme umutları yönündeydi. Özellikle DEP’in seçimlere girme yönündeki tutumu, bu kesimler açısından kendilerinin “meşruiyetini” sağlayan temel bir unsurdu. Çünkü kendileri için, ülkemizdeki mevcut oligarşik yönetimin politikaları ve mevcut anti-de-

mokratik anayasa, kendilerinin legalizmleri için hiç de haklı bir “gerekeçe” ortaya çıkarılmamaktaydı. Bu durumda seçimlere katılmalarını solda haklı ve mazur gösterebilmeleri ve solda belli bir “meşruiyet” sağlayabilmeleri için DEP’in tutumu önemli bir destek anlamına geliyordu. Ancak gelişen olaylar karşısında (DEP milletvekillerinin tutuklanması, DEP Genel Merkezinin bombalanması) DEP’in seçimlerden çekilmesi ve (ne olduğu pek anlaşılamayan) boykot tavrına girmesi, ister istemez bu kesimlerin planlarını bozmuştu. Yine de, klâsik oportünist söylemlerle seçimlere katılmışlarsa da, hemen hemen hiç bir etkinlik gösterememişlerdir.

Genel olarak tanımlarsak, bu tutum içinde olanlar, ister stratejik mücadele kavrayışları nedeniyle, isterse “devrimci söylem” nedeniyle olsun “boykot” çizgisini izleyenler, stratejik çizgilerinde belirsizlik içinde olan (ya da belirsizlik içine giren) kesimler ile revizyonist ve oportünist legalistlerin kitleler üzerindeki etkilerine bakarak onların politikalarını izleyerek “kiteselleşebileceklerini” umut eden örgütlenmelerden oluşmaktadır. Örneğin MLKP olarak kendilerini örgütleyen kesimler bu tutumun tipik temsilcileri durumundadırlar.

Bu tutum içinde olan kesimler, yani “durum ve koşullara göre” seçimleri boykot etme ile seçimlere katılma arasında sürekli gidip gelen, hemen her durumda “bağımsız adaylar çıkarma” ile “bağımsız adayların bulunmadığı yerlerde demokrat, ilerici ve yurtsever adayları destekleme” söylemini hiç terketmeyen bu kesimler, kendi içlerindeki çizgi tartışmalarına ve legalistlerin tutumlarına benzer tutumla birşeyler elde edebileceklerini umut etme düzeylerine göre tavır belirlemektedirler. Hemen her zaman seçimlerden önce solda başlayan “seçimlerde devrimci tavır ne olmalıdır?” etrafında yapılan tartışmaların zemini de bu kesimlerce belirlenmektedir. Bunlara kimi çevreler (nerede durduklarına bağlı olarak) “utangaç oportünistler” ya da “utangaç boykotçular” demektedirler.

Oysaki bunlar, ülkemiz solundaki klâsik oportünist çizginin takipçileridirler.

Oportünisttirler, öncelikle soldaki rüzgarların ne yönde estiğine göre tavır belirlerler.

Oportünisttirler, çünkü ikide bir tavır değiştirirler. 27 Mart 1994 yerel seçimleri öncesinde görüldüğü gibi, bu tavır değişikliği, on

gün içerisinde üç değişik tutum olarak ortaya çıkabilmektedir.

Oportünisttirler, çünkü “fırsatlardan yararlanmayı” devrimci bir tavır, uyanıklık olarak düşünürler. Bu nedenle, kendilerini “ağırdan satarlar”.

Oportünisttirler, çünkü bir yandan kitleleri kendilerine oy vermeye çağırırken, diğer yandan seçim ortamında düzeni teşhir ederek, devrim yapacakları sanısını yayarlar ve buna uygun bir söylem tuttururlar.

Oportünisttirler, çünkü seçimlere katılmadıkları koşullarda “boykot” çağrısı yaparlar ve seçimlerde oy kullanmayan tüm kesimleri kendi çağrılarına uymuş bir kitle olarak sunarlar.

İşte bu çevrelerin genel durumu böyledir.

Yukarda da belirttiğimiz gibi, bu kesimler, kimi zaman seçimleri “boykot” etmek durumundadırlar. Ancak seçimleri boykot etmek zorunda kaldıklarında, seçimlerde oy kullanmayan her kişiyi kendi hanelerine yazmaktan da geri kalmazlar...

Yine bu kesimlerin yayınlarına bakılacak olursa, hepsinin ülkemizde “faşist diktatörlük” olduğunu ilan ettikleri görülecektir. Aynı şekilde, bu kesimlerin ülkenin ekonomik, sosyal ve siyasal yapısına ilişkin değerlendirmeleri, ülkemizin geri-bıraktınlmış, emperyalizme bağımlı bir ülke olduğu belirlemelerine yakın değerlendirmelerdir. Bu değerlendirmelerinin doğal sonucu, oligarşik yönetimin her türden seçim politikalarına ve seçimlerine karşı **sürekli ve kalıcı** bir politika belirlemeleri ve buna uygun olarak kendilerini örgütlemeleri gerekirken, ne legalistler gibi bir yapılanmaya, ne de silahlı devrimci örgütlenmeler gibi bir yapılanmaya sahip değillerdir. Niteliği ve stratejik çizgisi belirsiz olan bu kesimler, böylesine bir garip, belirsiz ve ne olduğu bilinmeyen ilişkileri ile varolurlarken, “çokyönlü”, “her duruma uygun” olmakla övünürler. Lenin’in, “*koşullar değiştiğinde, taktikler de 24 saatte değişmelidir*” değerlendirmesini tahrif ederek, kendi oportünist tutumlarına kılıf olarak kullanırlar. Bu yüzden de, Marksist-Leninist teoriyi tahrif etmekten çekinmezler...

Böylesine oportünist bir kesimin mevcudiyetinin, oligarşik yönetimin seçimleri karşısında da kendisini dışa vurması şaşırtıcı değildir.

Seçimler karşısında takınılan tavırların **üçüncüsü** ise, boykottur.

Ülkemiz solunda tam olarak ne olduğu ortaya konulamamış olan bu tutum, kimi zaman “boykot taktiği” olarak adlandırılmaktadır. Bir kez seçimler karşısındaki tavır (adı isterse boykot olsun) “taktik” düzeyine indirildiği andan itibaren, **sürekli** bir politik tutum olarak tanımlanamamaktadır.

Yine seçimlerin boykot edilmesi tavrı, kimi zaman “aktif boykot-pasif boykot” şeklinde ayrıma tabi tutulabilmektedir. Özellikle 12 Eylül sonrasında askeri cuntanın, gerek seçimlere gerekse referandumlara karşı boykot yapılmasını engellemek amacıyla çıkarttığı yasalar ve fiili baskı uygulamaları karşısında ortaya çıkan bir ayrımdır. 1994 yerel seçimleri sırasında DEP’in seçimlerden çekilmesinden sonra bir kez daha ortaya çıkmıştır.

İşte bu yönleriyle seçimleri boykot etme tutumu, taktik olarak belirlenmesine rağmen, her zaman ülkemiz solunda varlığını sürdürmüştür.

Oysa, söz konusu olan oligarşik yönetimin seçimleridir ve devrimci tutum bu seçimlere ilişkindir. Dolayısıyla, oligarşik yönetimin yıkılmasına ve yerine devrimci bir halk iktidarının kurulmasına ilişkin stratejik belirlemeler olmaksızın, seçimlere ilişkin bir tutum belirlemek olanaksızdır.

Sözcüğün tam anlamıyla, söz konusu olan, oligarşik yönetimin seçim politikalarına karşı devrimci tutumun ne olduğudur. Bu bağlamda, sorun, seçimlere katılarak “legal olanaklardan” yararlanmak ya da seçimlere katılmamak, yani seçimleri “boykot etmek” değildir. Devrimcilerin sorunu, **oligarşik yönetimin seçim politikalarını işlemez hale getirmektir**. Bir başka deyişle, devrimcilerin görevi, oligarşinin seçimlerden beklediği sonuçları elde etmesini önlemek ve seçimleri kendi iktidarını sürdürmek için bir araç olarak kullanmasını engellemektir. Bu boyutu ile, sorunun özü, oligarşinin kitlelerin yükselen tepkilerini pasifize etmek amacıyla seçimi gündeme getirmesi ve buna karşı takınılacak tutumdur.

Ülkemizde yapılan son iki genel seçim ile önümüzdeki 24 Aralık genel seçimlerinin ortak özelliği, 1982 Anayasasında yer alan “genel seçimler 5 yılda bir yapılır” hükmüne rağmen, 4 yıllık aralıklarla yapılmasıdır. Bu olgunun gösterdiği tek gerçek, oligarşik yönetimin seçimlerle elde ettiği sonuçların, kendi istemlerine denk düşmeyecek kadar kısa sürede tüketiliyor olmasıdır.

S. Demirel'in Mart ayından itibaren, "bir an önce seçim yapılmalıdır" açıklamalarının gerçekliği de burada yatmaktadır.

Bu somut olgular bile, devrimciler için sorunun, seçimlere katılıp-katılmamak değil, oligarşinin seçim politikalarının nasıl işlemeze hale getirileceği şeklinde ortaya çıkarmaktadır. Bu ise, devrimci propagandanın, düzenin bütünsel eleştirisine yönelik olması gereğinin bir yansımasıdır. Bu boyutu ile devrimci tutum, kitlelerin seçimlerde belli bir beklenti içine sokularak pasifize edilmelerinin engellenmesidir. Bu açıdan da, devrimci propaganda, oligarşinin seçim politikalarının teşhirine yönelik olmalıdır ve seçim döneminde daha da yoğunlaştırılmalıdır.

Ancak devrimciler, kendilerini sadece propaganda ile sınırlandıramazlar. Kitlelerin bilinçlendirilmesi tek başına yeterli değildir, aynı zamanda onların devrimci öncünün etrafında örgütlenmeleri ve eyleme sokulmaları da gereklidir. Bu boyutu ile, politik kitle örgütlenmesinin seviyesine ve devrimci mücadelenin gelişim düzeyine bağlı olarak, **seçimlerin fiilen yapılamaz hale getirilmesi** gündeme gelecektir. Bu da kimi durumlarda, kitlelerin seçimlerde oy kullanmaması şeklinde "boykot" tutumundan, seçim faaliyetlerinin engellenmesine ve

seçimlerin yapılamaz hale getirilmesine kadar bir dizi eylem ve tutum bütünlüğü taşımak durumundadır. Bu konuda 1980 sonrasında El Salvador'da FMLN'nin seçimler karşısındaki tutumu oldukça öğreticidir. (Oldukça öğreticidir, çünkü FMLN içindeki revizyonist KP'nin tutumları, uygulamada önemli sorunlar yaratmış ve eylemlerin etkinliğini sınırlandırmıştır.)

Devrimciler, her durumda, oligarşik yönetimi teşhir ederken, yapılacak seçimlerin hiç bir şeyi değiştirmeyeceğini, bu anlamda oy kullanıp-kullanmamanın hiç bir değer taşımadığını kitlelere anlatmak zorundadırlar. Bu düzeyde bilinçlenmiş kitlelerin, bir bütün olarak oligarşinin seçim politikalarına karşı eyleme girmeleri ise, "boykot" sözcüğü ile tanımlanamayacak kadar geniş kapsamlıdır.

Bugün için devrimci güçlerin, oligarşinin seçimlerini bir bütün olarak engellemeleri olanaklı değildir. Ancak bunun nedeni, devrimci güçlerin, kitle örgütlenmesi ile silahlı gücü diyalektik bir bütünlük içinde geliştirememiş olmalarıdır. Bu iki örgütlenmenin gelişmesine paralel olarak, oligarşinin seçimlerinin engellenmesi yönündeki faaliyetlerin öne geçecektir. Bu konuda dünya devrimci pratiği pek çok deneyime sahiptir.

Kitap ve Katalog isteme adresi:
Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach
Deutschland

İnternet Adresi:
www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Mail Adresi:
erisyay@kurtuluscephesi.com
erisyay@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACIL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN : **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL,
EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ
VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCİ ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-I
KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-II
DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi dergisinden]

